

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

Januari 2008

Nummer 11

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Farid Bamouhammad
Prison de Lantin
Rue des Aubépines 2
4450 Lantin

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstrasse 32
76646 Bruchsal

Sümmermann Christian
Seidelstrasse 39
13507 Berlin

Andrea Neff (Bnr: 746/07/2)
JVA für Frauen
Arkonastrasse 56
13189 Berlin

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Strasse 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Strasse 47
53359 Rheinbach

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola

RUSLAND

Pavel Delidon
(is Engels aan het studeren)
ul. Timiryazeva-1
FGU IK-7
309990 Valuyki

SCHOTLAND

John Bowden
6729, HMP Noranside,
Fern By Forfar,
Angus, DD8 3QY

ITALIE

Gregorian Garagin
via Raffaele Majetti 70
00156 Roma Rebibbia (RM)

Francesco Gioia
via Girolamo Minervini 2/R
50142 - Firenze Sollicciano (FI)

Daniele Casalini
via Burla 59
43100 - Parma (PR)

Carmelo Musumeci
via Maiano 10
06049 - Spoleto (PG)

Bogunovic Miroslav
strada delle Novate 65
29100 - Piacenza (PC)

Sorroche Fernandez Juan Antonio
via Arginone 327
44100 - Ferrara (FE)

Razzoli Federico
Facchinetti Christian
via del Gomito 2
40127 - Bologna (BO)

Tessarini Andrea
via Settembrini 8
42100 - Reggio Emilia (RE)

Di Nucci Andrea
Fabiani Michele
Strada Pievaiola Km. 11+ 800
06100 - Perugia (PG)

Ragusa Costantino
via Prati Nuovi 7
27058 - Voghera (PV)

GRIEKENLAND

Vagelis Botzatzis
Dikastikes Fylakes
69100 Komotini

Giorgos Voutsis-Vogiatzis
Dikastikes Fylakes Korydallos,
Pteryga E'
18121 Korydallos

Marios Tsourapas
Dikastikes Fylakes, Pteryga A'
18121 Korydallos

Chrisostomos Kontorevithakis
Fylakes Aylona
Parartima
19011 Aylona

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Teixerio - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Teixerio - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Giovanni Barcia
(adres momenteel niet gekend)

Amadeu Casella Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Gilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Carlos Gomez Garcia
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Javier Calvo Morán
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipúzcoa

Julio Villanueva Villanueva
Cárcel de Pamplona
C/San Roque
Apdo 250
31080 Iruñez - Pamplona
Navarra

Rafael Martinez Zea
Antonio Rubiales Puerto
C.P. Puerto de Santa Maria III
crtra Jerez-Rota, km 6
11500 Puerto de Santa Maria
Cadiz

Giannis Dimitrakis
Fylakes Alikarnassos
Iraklio, Crete

Giorgio Rodríguez
(adres momenteel niet gekend)

Francisco Javier Caramel Guillen
C.P. Albolote
(Mod. Enfermería)
Crta. De Colomera km 6,5
C.P. 18220 Albolote
Granada

Alberto Jiménez Alba
C.P. Madrid 6
Apdo. 2000
C.P. 28300 Aranjuez - Madrid

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

Januari 2008 Nummer 11
Inhoud **UITBRAAK**

Belgie

- p 4 Wanneer de feiten voor zich spreken...
Berichten uit de wereld van de
gevangenen
- p 5 Relletjes en gewonde cipiers in de
gevangenis van Hasselt
- p 6 Bezetting van de binnenplaats in de
gevangenis van Gent
- p 8 Bezetting van de binnenplaats in
Merksplas en Dendermonde
- p 10 Een dode in het Klein Kasteeltje
Sweeping in asielcentrum Merksplas
Opstand in asielcentrum Merksplas
- p 11 Plannen voor nieuw deportatiekamp
voor 'licht onvlambare illegalen'
- p 12 Gevangenis is isolatie; isolatie doodt
Farid Bamouhammad in honger- en
dorststaking
- p 13 'Regime Extra en Rebelle' (Uittreksels
uit het boek van Farid Bamouhammad)

Portugal

- p 15 Over Antonio Ferreira

Duitsland

- p 15 Solidariteit met Andrea

Italië

- p 16 Collectieve hongerstaking tegen de
levenslange veroordeling
Chronologie
- p 16 Anti-gevangenisbijeenkomst in Napels
Enkele bijdrages van gevangenen
aan de anti-gevangenisbijeenkomst
- p 19 Een kwestie die iedereen aangaat
- p 20 Wij zijn in staking... Bijdrage van
Gabriel Pombo da Silva (Aachen)
- p 21 Open brief aan gevangenen in strijd
- p 22 Enkele bedenkingen
- p 23 De Godfather is geen film
Arrestaties in Milaan
Huiszoekingen in Rovereto

Griekenland

- p 24 Brief van Giorgios Voutsis-Vogiatzis
Solidariteitsacties
- p 26 Brief van Vagelis Botzatzis

Frankrijk

- p 28 Geen spektakel vanavond...
Relletjes in de gevangenis van Fleury
- p 29 Agitatie in gesloten asielcentra
Getuigenis uit Vincennes
- p 30 Geen gevangenen voor minderjarigen
Chronologie van verzet

Spanje

- p 32 Korte berichten uit Spanje
- p 33 Het concentratiekamp van Murcia
- p 34 Open brief vanuit het uitroeiings-
kamp Puerto III (Antonio Rubiales)
- p 36 Revolutionaire solidariteit

**KAN JE UITBRAAK
NIET ONTVANGEN IN
DE GEVANGENIS ?**

Het gebeurt dat opstuurde exemplaren van Uitbraak worden gecensureerd. Soms krijgen wij die teruggestuurd, soms gooien de cipiers die gewoon in de vuilbak.

Indien je Uitbraak niet krijgt, kan je ons dat dan via een briefje naar de postbus (zie kader hiernaast) laten weten?

NIEUWSLIJST

Diegenen onder ons die toegang hebben tot Internet, kunnen zich inschrijven op een nieuwslijst. Wekelijks krijg je dan een aantal berichten via email toegestuurd.

Het volstaat om een mailtje te sturen naar abc.antwerpen@gmail.com of abc_gent@yahoo.com Vermeld erbij in welke taal (Frans of Nederlands) je de berichten wil ontvangen...

Uitbraak is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangenen plaatsen wij solidariteit als wapen. Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling.

Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Financiële bijdrages zijn altijd welkom. Je kan geld opsturen in een gesloten omslag naar de postbus van het Anarchist Black Cross Antwerpen of storten via het rekeningnummer 000-3244460-04.

Uitbraak verschijnt zowel in het Nederlands als in het Frans.

Je kan contact opnemen via een brief naar de postbus of via email.

**ANARCHIST BLACK
CROSS ANTWERPEN**
(zonder naamsvermelding)
Postbus 67
2018 Antwerpen 14
België

abc.antwerpen@gmail.com
reknr 000 - 3244460 -04

**ANARCHIST BLACK
CROSS GENT**
(zonder naamsvermelding)
Postbus 40
9000 Gent 2
België

abc_gent@yahoo.com
reknr 001 - 3364945 - 91

WANNEER DE FEITEN VOOR ZICH SPREKEN...

Moeten we het nog herhalen? Moeten we nog woorden toevoegen aan feiten die voor zich spreken? De Belgische democratie kreeg tientallen opstanden en ontsnappingen te verwerken in haar gevangenissen en kampen. Daarmee braken gevangenen de stilte en de isolatie die hen toebedeeld wordt. Dat is niet niks, want net de afzondering is de bestaansreden van de gevangenis: mensen die op één of andere manier ongewenst zijn, wegrukken uit hun sociale context om de sociale vrede te bewaren.

Zoals maar al te vaak sloegen deze plotse opflakkingen van revolte velen met verstomming. Vastgeroest als sommigen zitten in militante kadertjes, tonen wilde oprispingen van ontevredenheid zoals het laatste anderhalve jaar in de gevangenissen de kloof die gaapt tussen 'activisten' en andere gerevolteerden. Het was niet anders toen de Franse banlieues in november 2005 ontploften en de schokgolven te voelen waren tot in onze eigen straten. Het meest zichtbare antwoord was een verlammende versuffing van een beweging die zichzelf niet begrijpt. Een aantal verlichte geesten voegen daar dan nog een reeks zogenaamd 'constructieve' kritieken aan toe. Het enige doel daarvan lijkt wel te verhinderen dat de vlam van de revolte ook anderen aansteekt.

Het is niet dat we, geconfronteerd met feiten die voor zich spreken, ons maar blindelings

in het heetst van de strijd moeten storten. Nee, maar met feiten die zo duidelijk zijn als een gevangenis die gedeeltelijk verwoest wordt, is de meest interes-

sante vraag zeker niet wie dat nu gedaan heeft, waarom het gebeurd is,... Nee, de vraag die we ons vooral moeten stellen is wat wij ermee aanvangen. Het zou veel zeggen over de 'ideeën' die we verdedigen als we er niet in slagen onze eigen verlangens te herkennen in een brandende gevangenis en die herkenning hard te maken door de rebellie van binnen de muren naar de straat te brengen. Niet omdat we gewoon maar solidair zijn, maar omdat we iets te zeggen en te doen hebben: de vernietiging van alle gevangenissen en de wereld die gevangenissen nodig heeft. Vanuit dat perspectief kunnen we onszelf medeplichtig maken aan de revoltes van gevangenissen.

En voordat het schampere verwijt dat dit allemaal maar retoriek is elke drang tot opstand weer uitdooft, moeten we maar eens goed kijken naar de feiten. Naar de gevangenissen die in de fik gestaan hebben, naar de gevangenissen waarvan een deel van de infrastructuur vernietigd werd tijdens munitieproeven, naar de ontsnappingen, naar de bezettingen van binnenplaatsen zoals onlangs in Dendermonde, Merksplas en Gent.

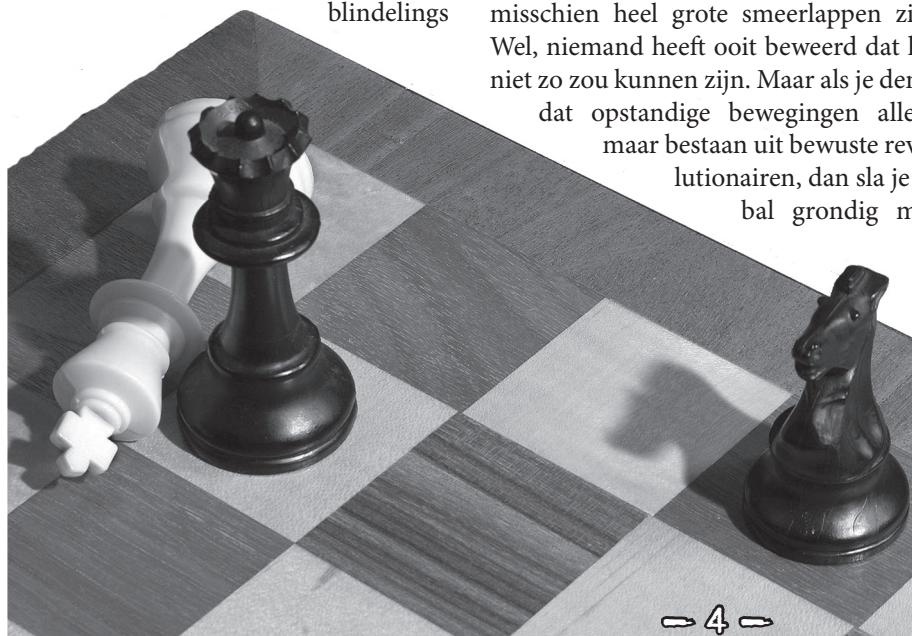
Misschien maken sommigen de opmerking dat deze opstanden helemaal niet gericht zijn tegen de gevangenis op zich, dat het de gevangenen er alleen maar om gaat enkele verbeteringen te bekomen of dat sommige revolterende gevangenen misschien heel grote smeerlappen zijn. Wel, niemand heeft ooit beweerd dat het niet zo zou kunnen zijn. Maar als je denkt dat opstandige bewegingen alleen maar bestaan uit bewuste revolutionairen, dan sla je de bal grondig mis.

Vaak zijn het net de praktijken van zo'n beweging ("de feiten die voor zich spreken") die de enge kaders van reformistische eisen overstijgen zoals dat bijvoorbeeld vaak gebeurt met conflicten op en rond de werkvloer. Terwijl de eisen van de strijd maar matig interessant zijn (hogere lonen, geen ontslagen,...), zijn het de praktijken die ons in het oog springen (wilde staking, sabotage,...). Wat is een betere kritiek op de gevangenis dan de verwoesting van een gevangenis? Het is daarom aan ons, aan diegenen die komaf willen maken met alle gevangenissen, om binnen dat conflict ons eigen perspectief naar voren te schuiven – waarbij we tegelijkertijd een bijdrage leveren aan de revolutie en een kwalitatieve verruiming van het perspectief realiseren. Die kwalitatieve verruiming kan alleen maar tot stand komen binnen de dynamiek van revolutie, niet daarbuiten of daarboven.

Als we het hebben over 'de gevangenis en haar wereld' dan is dat niet om onszelf te wentelen in zelfmedelijden dat we allemaal even gevangen zitten in deze wereld van uitbuiting en overheersing, maar juist om te ontdekken waar we de gevangenis kunnen raken. Want de gevangenis is niet alleen die instelling met haar vier grijze muren... haar tentakels reiken tot in onze eigen straat en zijn kwetsbaar.

Het gaat er hier niet om iedereen aan te zetten om 'anti-gevangenisactivisten' te worden. Dat soort specialisering maakt het alleen maar moeilijker om onszelf te herkennen, als uitgebuitenen naast andere uitgebuitenen, in de revoltes die af en toe scheuren veroorzaken in deze rotte maatschappij. Maar laten we tegelijkertijd om net die reden niet toelaten dat een opstand in de gevangenis geïsoleerd blijft binnen de vier muren. Laten we met onze eigen ideeën en middelen deze revolutie tot de onze maken en haar verspreiden in de straat.

Les mauvais jours finiront...
December 2007

[Deze tekst werd eveneens gepubliceerd in *De Nar*, anarchistische krant, nummer 212, januari 2008]

[Beeldopname uit een film over een opstand in een Braziliaanse gevangenis]

RELLETJES EN GEWONDE CIPIERS IN DE GEVANGENIS VAN HASSELT

ZATERDAG 12 JANUARI – Twee broers die opgesloten zitten in de gevangenis van Hasselt krijgen tegelijkertijd bezoek van hun familie. Ze hadden gevraagd om elkaar samen te kunnen zien, maar de directie had dit geweigerd. Na het afzonderlijke bezoek probeert de familie elkaar alsnog te zien. De cipiers houden dit tegen en het komt tot een handgemeen. Een cipier wordt tegen de muur geplakt en een andere krijgt een elleboogstoot in haar borst. Nog een derde cipier raakt gewond. De mama raakt ook gewond. De politie komt ter plaatste, de drie gewonde vrouwen worden naar het ziekenhuis gebracht. Eén cipier blijft enkele dagen in het ziekenhuis met een lichte hersenschudding. Van de vrouw weten we enkel dat ze uit het ziekenhuis is ontslagen. De media vermeldt niet of ze ook gearresteerd is. De twee broers en een derde gevangene worden in isolatie gestoken.

ZONDAG 13 JANUARI – Een bezoeker wordt de toegang tot de bezoekersruimte geweigerd omdat hij geen geldig identiteitsbewijs kan voorleggen. Een rijbewijs geldt niet. De bezoeker laat zich niet doen en raakt in een gevecht met de cipiers. Vijf cipiers raken gewond.

's Avonds, na de wandeling, weigeren 130 gevangenen terug naar hun cellen te keren. *“De politie moest tussenbeide komen om de onlusten de kop in te drukken. De gevangenen keerden uiteindelijk in groepjes terug naar binnen. De relletjes in de gevangenis hebben tot rond middernacht geduurd.”* aldus de pers. De politie bracht ook een waterkanon ter plekke, maar dat werd niet ingezet. De twee broers zullen vervolgd worden. De cipiersvakbonden eisen hun overplaatsing. Ze eisen ook dat het bezoek *“in de mate van de wettelijke mogelijkheden beperkt wordt”*. De gevangenis van Hasselt ging open in 2004 en beschikt over de nieuwste veiligheidstechnieken.

DINSDAG 15 JANUARI – Er volgde reeds een overleg tussen de cipiersvakbonden en de nieuwe minister van Justitie Jo Vandeuren (CD&V). Er werd geld vrijgemaakt om twee binnenplaatsen verder af te werken. Slechts een deel van de gevangenen (diegenen die overdag werken) zullen nog naar de avondwandeling mogen gaan. De cipiers hadden met acties gedreigd namens Eric Severijns, hoofdcipier en ACOD-vakbondsafgevaardigde, wanneer hun wensen niet werden ingewilligd, maar zien daar nu van af.

's Nachts werden in het centrum van Hasselt slogans gespoten tegen de gevangenis. Onder andere *“Meer gewonde cipiers”, “Leve de revolte”* en *“Sloop de gevangenis”* prijkten op de muren in de stad en op overheidsinstellingen zoals de politierechtbank en de arbeidsrechtbank.

ZATERDAG 19 JANUARI – Rond 17u bezetten enkele tientallen gevangenen opnieuw de binnenplaats. De politie komt onmiddellijk ter plaatse en slaagt erin enkele uren later de gevangenen terug te drijven naar hun cellen. Eén gevangene verschanst zich een tijdlang op een dak.

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GEVANGENISSEN

19/01 Hasselt – Rond 17u bezetten enkele tientallen gevangenen opnieuw de binnenplaats.

15/01 Hasselt – In het centrum van Hasselt worden slogans gespoten tegen de gevangenis, waaronder *“Sloop de gevangenis”, “Meer gewonde cipiers”* en *“Leve de revolte”*.

14/01 Huy – Een gevangene die een cipier had aangevallen met een mes in juli 2006 krijgt een maand extra celstraf.

13/01 Hasselt – Een bezoeker valt vijf cipiers aan. 's Avonds weigeren 130 gevangenen terug naar hun cellen te keren. De politie komt ter plekke en slaat de relletjes, die tot middernacht duren, de kop in.

12/01 Hasselt – Drie cipiers raken lichtgewond wanneer ze een familie de mogelijkheid ontzegt om twee opgesloten broers te bezoeken.

11/01 Brugge – Zeventig flikken betreden de gevangenis van Brugge na een zware vechtpartij tussen twee gevangenen. Eén gevangene is zwaar gewond.

10/01 – Er zitten 9602 gevangenen opgesloten in België. Officieel is er plaats voor 8311 gevangenen.

10/01 – *“Op 10 januari 2008 werden ruiten gebroken bij de Regie der Gebouwen in de Jourdanstraat in Brussel. De slogan “De revolte van Merksplas achtervolgt jullie...” werd op de muur geschilderd.”*

9/01 Gent – In juni 2007 klinkt een gevangene over een ontsnapingsplan van twee gevangenen. Er werd een wapen binnengesmokkeld door een cipier. Er volgt een grote sweep in de gevangenis. De gevangene die wou ontsnappen, zegt het wapen te hebben doorgespoeld in de wc. Een politieagent koterde 70.000 liter stront uit op zoek naar het wapen, maar dat bleek achteraf een leugen. Het wapen werd teruggevonden in het werkatelier. De cipier die 15000 euro had gevraagd om het wapen binnen te smokkelen werd veroordeeld tot 3 jaar effectieve celstraf. De twee gevangenen die wilden ontsnappen, kregen elk vier jaar extra celstraf. De leverancier van het

wapen moet twee jaar zitten, drie helpers van buiten kregen elk 1 jaar effectieve celstraf.

9/01 Steenokkerzeel – Vier mensen zonder papieren ontsnappen uit het gesloten centrum 127 bis. Eén van de vier ontsnapte op het nippertje aan zijn uitwijzing. Twee tralies werden verwijderd. Van de ontsnappen ontbreekt elk spoor. Volgens de pers ontsnapten vorig jaar 49 mensen zonder papieren uit de vier gesloten centra; 27 uit Vottem en 12 uit Steenokkerzeel. Daarvan werden drie mensen op-nieuw opgepakt.

8/01 Lantin – Enkele personen verzamelen voor de gevangenis van Lantin en schreeuwen hun woede uit over de isolatieomstandigheden in Lantin. Drie cipiers komen naar buiten en bedreigen de aanwezigen. Enkele honderden pamfletten over de honger - en dorststaking van Farid worden aan de bezoekers uitgedeeld en verspreid in de omgeving van de gevangenis.

7/01 Gent – Een molotovcocktail vernietigt een voertuig van het energiebedrijf Dalkia. Een tweede molotovcocktail werd gevonden onder een twee voertuig van hetzelfde bedrijf. Het bedrijf Dalkia voert electriciteitwerkzaamheden uit in meerdere gevangenissen.

5/01 Merksplas – Een twintigtal asielzoekers maken amok in de “leefruimte” van het gesloten centrum van Merksplas.

3/01 Lantin – Farid Bamouhamad begint een honger- en dorststaking om te protesteren tegen de omstandigheden waarin hij wordt vastgehouden in het cachot in Lantin.

2/01 Leuven – “Nieuwjaar 2008. Open centra gesloten centra. We zullen de doden en de verloren tijd nooit vergeten. Het gebouw van Fedasil in Leuven vannacht aangevalen.”

31/12 Gent – “Op oudejaarsnacht sneuvelden de ramen van drie banken in de brugstraat te Gent. Op de muur werd “destroy prison” en “opstandig nieuwjaar” achtergelaten.”

31/12 Gent - “Ook in de Hoogstraat sneuvelden ruiten van de werkwinkel (VDAB).”

BEZETTING VAN DE BINNENPLAATS IN DE GEVANGENIS VAN GENT

OP 16 DECEMBER 2007 weigerden een veertigtal gevangenen in Gent na de wandeling terug naar binnen te gaan. Volgens de media keerde de rust terug nadat de flikken de opstandelingen “met lichte dwang” terug naar binnen hadden geleid. Over het waarom van de actie van de gevangenen werd met geen woord gerept.

Dat de media enkel de taal van de machthebbers beheerst, wordt opnieuw duidelijk uit de rechtstreekse informatie van een gevangene die aan de weigering heeft deelgenomen.

“Zondag 16 december na de namiddagwandeling zijn een 40-tal mensen buiten gebleven. Uit ongenoegen over de algemene levensomstandigheden, de constante vernederingen, de mishandeling/foltering van de knokploeg (mensen die naar het cachot worden gebracht, worden door heel de gang geslagen). We eisen ook de stopzetting van de systematische naaktfouilles na het bezoek. Die gebeuren nog altijd. [Sinds een jaar zijn die namelijk wettelijk verboden, nvdr.] Ik heb meegedaan aan de actie. Op een gegeven ogenblik bleven we nog maar met 19 over. Er zijn zogezegde onderhandelingen met de commissaris en Van Bogaert (directeur) geweest. Dan rond 20u waren de rellikken daar. De deuren (langs twee kanten) gingen open en zo’n 60 rellikken stormden de koer op. Op VRT-teletekst heeft de commissaris verklaard dat er ‘lichte overredingskracht’ nodig was om iedereen terug in hun cel te krijgen. Die ‘overredingskracht’ was de wapenstok en peperspray. Ze hebben echt buitensporig geweld gebruikt. Iedereen heeft mee in de klappen gedeeld. Mensen die al op de grond lagen hebben ook klappen gekregen. Over de sancties die daarop volgen kan ik alleen maar over mezelf spreken; maar ik denk dat de 18 anderen dezelfde straf hebben gekregen. Er zijn achteraf nog mensen in het cachot gestoken. Ik heb één maand strikt plus twee maanden geen wandeling. Daarna individuele wandeling in een leeuwenkooi. Ik heb vijf dagen niet mogen bellen, ook niet naar mijn advocaat. Bezoek vindt plaats achter glas. Dat vind ik toch een schending van mijn rechten. Op de tuchtcommissie heb ik geen woord gezegd behalve dat ik uit solidariteit ben buitengebleven. Zolang de vernederingen en folteringen blijven doorgaan zullen we blijven terugvechten. Ik weet niet wat er met ons zal gebeuren maar ik zit te wachten op een tuchttransfer. Er zijn mensen op tuchttransfer gestuurd, ik weet niet hoeveel. Ze proberen de solidariteit te breken maar dat lukt hen toch niet.”

Na de bezetting van de binnenplaats in Merksplas op 20 november en in Dendermonde op 26 november, hebben deze keer de gevangenen van Gent van zich laten horen. Dat hun stem luid mag weerklinken! Solidariteit met alle gevangenen in strijd!

31/12 Gent – “De VDAB aan de Kongostraat heeft al de eerste nieuwjaarswensen ontvangen. Op de gevel staan de volgende slogans gespoten; Alle cipiers in de dop!, Opstand binnen buiten, Sloop de gevangenis. Ook enkele banken en bedrijven werden opgesierd met slogans tegen de gevangenis.”

[De VDAB werkt mee aan de ‘re-socialiseringsprojecten’ in verschillende gevangenissen. Nvdr.]

31/12 Gent – “Bij Lannoo werden vannacht brandende kranten in de brievenbus gestopt. De strijd gaat

verder!” [Drukkerij Lannoo laat werk uitvoeren door gevangenen in Gent. Nvdr.]

29/12 – 520 personen lopen rond met een elektronische enkelband. In 2003 had de regering zich voorgenomen dit met 1000 enkelbanden uit te breiden. De huidige regering klaagt erover dat dit niet gebeurd is.

26/12 – Als reactie op de kerstboodschap van Kardinaal Daneels waarin hij gewetensbezwaren heeft met het opsluiten van

kinderen in gesloten centrum, reageert minister van Binnenlandse Zaken Dewael dat er binnenkort een speciaal ‘terugkeercentrum’ gebouwd zal worden voor gezinnen met kinderen. Dat centrum mag geen imago van gesloten centrum krijgen.

23/12 Merksplas – Enkele gevangenen van het gesloten centrum van Merksplas laten weten dat een 40-tal gevangenen in isolatie op hun cel worden vastgehouden.

22/12 Arlon – Elke cel van de ge-

[Gesneuvelde bankruiten in Gent, 31 december 2007, zie 'Berichten']

trap geworpen. Wanneer hij terug opstaat, is hij omcirkeld door een veertigtal jongeren die op hem in slagen. Wanneer er politieversterking komt, loopt de zaak helemaal uit de hand. Drie personen worden gearresteerd en in beschuldiging gesteld.

18/12 – Alweer een mooi staaltje van de macht van de cipers en hun vakbonden. Eerste minister Verhofstadt (VLD) kondigt zijn plan aan om een minimumdienst te verplichten tijdens cipierstakingen. Meteen reageert de socialistische vakbond ACOD Gevangenen en voor het eerst ook het ACOD Gesloten Centra. Ze dreigen met een onmiddellijke staking als dat plan erdoor komt. Een dag later verandert Verhofstadt van mening en laat weten dat de minimumdienst niet zo belangrijk is. De bouw van nieuwe gevangenis- en 'om de overbevolking tegen te gaan', renovatiewerken en extra beveiliging van cipers is een grotere prioriteit voor de regering.

17/12 Merksplas – In maart 2008 zal de gevangenis van Merksplas uitbreiden. Er komt een nieuwe betonnen prefab-vleugel waar 60 geïnterneerden zullen opgesloten worden.

17/12 Brussel – Een 50-tal mensen betogen voor het Klein Kasteeltje om te protesteren tegen de dood van een Algerijnse asielzoeker twee dagen eerder. De ochtend erop volgt een tweede samenkomen.

16/12 Gent – Een 40-tal gevangenen bezetten de binnenplaats van de gevangenis van Gent. De politie wordt erbij geroepen en ze slagen de gevangenen in elkaar met matrakken.

vangenis van Arlon wordt met politiehonden doorzocht. De actie neemt de hele dag in beslag en maakt bezoek die dag onmogelijk. De actie komt er na geruchten van een mogelijke ontsnapping van een gevangene drie weken eerder. Er werd niets gevonden.

21/12 Lantin – Een vijftiental mensen komen bijeen aan de gevangenis van Lantin. Aan de weinige bezoekers wordt een pamflet verdeeld en in de buurt verspreid. Met een megafoon wordt rond de gevangenis gegaan. Er was veel

reactie van de gevangenen in de verschillende celblokken (zowel van de mannen als van de vrouwen). Aan de kant van de beruchte isolatieafdeling blok U bleef het uiteraard stil. Er werd veel lawaai gemaakt, er werden slogans over en weer geroepen.

21/12 Antwerpen – Het gerecht veroordeelt Abou Jahjah en Ahmed Azzuz (AEL) tot één jaar cel voor hun betrokkenheid bij de rellen in Borgerhout (Antwerpen) in november 2002 na de racistische moord op een marok-

kanse man. Ze zouden jongeren opgehitst hebben. De twee werden veroordeeld op basis van artikel 66 in het Strafwetboek. Dat artikel maakt het 'uitlokken' van een misdrijf ook strafbaar en maakt het zo mogelijk om iemand te veroordelen op basis van een pamflet of uitgesproken woorden in het openbaar.

20/12 Luik – Een flik die buiten zijn diensturen een bioscoop bezoekt, maakt zijn beklag tegen enkele luidruchtige jongeren. Daarop wordt de man geslagen en van een

15/12 Brussel – De brasserie van het Brusselse Parket waar magistraten 's middags komen tafelen, wordt geïnterdiceerd door gemascerden. Er worden ruiten ingesmeten en graffiti's achtergelaten.

15/12 Brussel – Een asielzoeker sterft in het Klein Kasteeltje, open centrum van Fedasil. Het is de zesde dode in het centrum dit jaar.

14/12 Merksplas – De cipersvakbonden zitten samen met Hans

Meurisse, directeur van het gevangeniswezen. Deze belooft extra personeel en een reeks geschreven prioriteiten voor de gevangenis. Zo kan hij een staking afwenden.

13/12 Gent – Het Italiaanse consulaat wordt gevandaliseerd. Rode verf wordt tegen de gevel gegooid en de slogan 'contro tutte il carceri' (tegen alle gevangenissen) wordt achtergelaten.

12/12 Ittre – Farid Bamouhammad wordt in de gevangenis van Ittre in isolatie opgesloten en permanent geboeid aan handen en voeten. Hij wordt in elkaar geslagen door enkele cipiers. Farid heeft klacht ingediend wegens slagen en verwondingen en vernederende en onmenselijke behandeling. Meteen daarop wordt hij opnieuw naar de gevangenis van Lantin overgeplaatst. Dit is een bekende tactiek om de klacht moeilijker te laten gelden.

8/12 Antwerpen – België zal misschien één van de drie gevangenisboten uit Nederland kopen. Het Verenigd Koninkrijk toont ook interesse. Nederland gebruikte de boot voor mensen zonder papieren in op te sluiten, België zou het gebruiken voor 'reguliere' gevangenen in op te sluiten. Hij zou aanmeren in Antwerpen. Zo'n boot bestaat uit 288 kleine cellen.

7/12 Merksplas – De cipiersvakbonden van de gevangenis van Merksplas eisen meer personeel. De cipiers klagen over agressieve gevangenen in Merksplas.

5/12 Dendermonde – Een trillend postpakket zorgt ervoor dat een indrukwekkende politiemacht plaatst neemt voor de gevangenis van Dendermonde, de omgeving wordt afgesloten en bewoners geëvacueerd. Een radiogestuurde robot liet het pakket ontploffen. Het bleek achteraf om een scheerapparaat te gaan.

4/12 Andenne – De cipiers van Andenne gaan in staking en eisen de onmiddellijke overplaatsing van Farid Bamouhammad naar een meer beveiligde gevangenis. Volgens de vakbonden is de enige mogelijke oplossing het opnieuw operationeel maken van de streng bewaakte afdelingen in enkele gevangenissen. In Lantin is dat voorzien voor maart-april 2008. Farid wordt twee dagen later overgeplaatst naar Ittre.

BEZETTINGEN IN MERKSPLAS EN DENDERMONDE

Gevangenis van Merksplas

Op dinsdag 20 november bezetten een 24-tal gevangenen de binnenplaats van de gevangenis van Merksplas en weigeren terug te keren naar hun cellen. De directie vroeg de politie om in te grijpen. Toen die aankwam, keerden de gevangenen terug naar hun cellen. Noch de directie, noch de cipiersvakbonden wilden hun mening geven over de redenen van

de gevangenen. Niet zo lang geleden werd op het allerlaatste moment een collectieve ontsnaptingspoging van 30 gevangenen vrijdeld door een cipier.

Gevangenis van Dendermonde

Op zondag 25 november bezetten een zestigtal gevangenen rond 18u de binnenplaats van de gevangenis van Dendermonde. Ze stelden een aantal eisen, waaronder beter eten, meer ontspanningsmogelijkheden, meer wandelingen, lagere prijzen in de kantine, meer bezoek,... Toen de directie aanbood daarover te onderhandelen, weigerden de gevangenen. Daarop liet de directie de politie komen. Na een laat-

JUISTE VRAGEN STELLEN...

VAAK IS HET MOEILIJK om de juiste vragen te stellen. Vaak komen we niet verder dan wat oppervlakkige meningen die zelfs niet in de buurt komen van de kern van de zaak. Dat kan moeilijk anders omdat we in deze maatschappij amper ruimte hebben om de juiste vragen te stellen, omdat het geblaas van de politiciers en de machtigen allesoverheersend lijkt te zijn.

Als we ruimte willen om vragen te stellen, moeten we die pakken en dat kan niet zonder slag of stoot. Jarenlang hoorden we amper iets over wat er gebeurde binnen de muren van de gevangenissen in dit land. Uiteraard was de gevangenis nooit veraf, we hebben allemaal wel een vriend of familielid die de bak wordt ingedraaid. Maar het bleef stil.

Het laatste jaar werd die stilte duidelijk gebroken, omdat gevangenen de ruimte hebben gepakt om hun stem te laten horen. Ze kwamen op verschillende manieren in opstand, gingen de confrontatie aan met cipiers en politie, sloegen de infrastructuur van die gehate instellingen kapot of probeerden ze in vlammen te laten opgaan. Vele gevangenen probeerden individueel of collectief te vluchten en hun dorst naar vrijheid te lessen.

Door die agitatie wordt het mogelijk om de juiste vragen te stellen. Wie vult de gevangenissen? Hoe komt het dat het merendeel van de gevangenen opgesloten zit voor eigendomsdelicten zoals diefstallen, overvallen,...? Als we onszelf dat soort vragen beginnen te stellen, zien we al snel dat de gevangenis niets anders is dan een instrument van de Staat om de armen onder de knoet te houden, om de opstandigen te isoleren, om de macht en de rijken te beschermen. En dan begrijpen we dat deze maatschappij maar op twee zaken gebaseerd is: uitbuiting en overheersing.

Vaak komen gevangenen vanuit hun concrete omstandigheden (mishandeling, isolatie, gebrek aan voedsel, weinig wandelingen,...) in opstand. Zo hebben een 60-tal gevangenen onlangs in Dendermonde de binnenplaats bezet om een aantal eisen te stellen, kort daarna

ste waarschuwing keerden gevangenen rond 19u30 terug naar hun cellen. Op donderdag 22 november overleed de 19-jarige Remzi C. uit Lokeren in zijn cel. Volgens het Parket gaat het om een hartstilstand. Na de massale ontsnapping in de zomer van 2006 liet Justitie beveiligingswerken uitvoeren in de gevangenis. De gevangenis van Dendermonde is erg verouderd. In de oorspronkelijke plannen zou deze gevangenis gesloten worden. Nu echter werd beslist dat er niet alleen een nieuwe gevangenis in Dendermonde bijkomt, maar dat ook de oude behouden blijft.

De vele opstanden, protesten en bezettingen

die het voorbije jaar plaatsvonden in de Belgische gevangenissen gingen niet altijd gepaard met specifieke eisen, noch waren de aanleidingen altijd even eenduidig. Wij herkennen in deze opstanden de woede van gevangenen en een zeker verlangen naar vrijheid die we ten volle delen. Wanneer gevangenen zoals nu in Dendermonde protesten organiseren en de confrontatie aangaan om concrete verbeteringen te bekomen, dan heeft dat zeker z'n plaats binnen de strijd tegen de gevangenis. Het is aan ons om bijdragen te doen vanuit ons eigen perspectief en de solidariteit met gevangenen die iets proberen te veranderen aan hun situatie levendig te houden.

gebeurde hetzelfde in de gevangenis van Merksplas en minder dan twee maanden geleden brak een regelrechte muiterij uit in de gevangenis van Andenne. Wij delen hun revolte en tonen onze solidariteit door ook van buitenaf tegen de gevangenis te vechten – samen met hen, als medeplichtigen in een strijd voor vrijheid.

Het verhaal begint en eindigt niet bij de gevangenissen. Dagelijks worden tientallen mensen gedeporteerd omdat ze niet de juiste verblijfsvergunningen hebben. Deze ongewensten worden opgesloten in kampen die ze 'gesloten centra' noemen in afwachting van hun deportatie. Onder constante dreiging van deportatie worden ze (zelfs als ze tijdelijk geregulariseerd zijn) gedwongen om ellendige arbeidsomstandigheden te aanvaarden die erg hard lijken op wat ze ontvlucht waren. Op die manier verzekert het systeem zich van een massa goedkope arbeidskrachten. Ook in die kampen breken af en toe revoltes uit en proberen mensen te ontsnappen. Ook hier vertaalt onze solidariteit zich in de strijd tegen alle grenzen, naties en Staten.

De reeks opstanden en ontsnappingen in de gevangenissen en deportatiekampen gaat niet onopgemerkt voorbij en de Staat bereidt haar antwoord voor. In Lantin en Brugge bouwt ze veiligheidscellen, een gevangenis binnen de gevangenis, om de meest weerspannige gevangenen levend in te begraven. Er zullen twee nieuwe gevangenissen gebouwd worden (Namen en Dendermonde), twee jeugdgevangenissen (Everberg en ergens in Wallonië), twee psychiatrische gevangenissen (Gent en Antwerpen) en twee nieuwe asielcentra (waarvan minstens één in Zaventem). Tegenover hun arrogantie en schijnbare onkwetsbaarheid, laten we deze revolte verspreiden en de opsluitingsmachine saboteren.

WEG MET DE GEVANGENIS EN HAAR WERELD

VRIJHEID VOOR ALLEN

[Na de bezettingen van de binnenplaatsen in Merksplas en Dendermonde werd dit pamflet eind november en begin december uitgedeeld op de markten van Molenbeek en Schaarbeek (Brussel). Het pamflet was vergezeld van een chronologie van opstanden en rellen in de Belgische gevangenissen, aanvallen tegen en confrontaties met de politie en de wereld van de gevangenissen,...]

3/12 Namen – Twee gevangenen ontsnappen uit de celwagen waar ze verbleven in afwachting van hun proces. Ze worden even later in de omringende straten opnieuw gearresteerd.

2/12 Lantin – Een gevangene sterft in de gevangenis van Lantin. De doodsoorzaak is niet bekend. Er komt geen verdere informatie vrij in de pers.

29/11 Oudenaarde – Een gevangene bedreigt een cipier met een afgebroken bezemsteel en een vork. Hij krijgt daarvoor 6 maanden cel extra en een geldboete. De gevangene reageerde razend op de cipier omdat hij na zijn eerste dag verlof opnieuw werd aangehouden op verdenking van gijzeling en in isolatie gestoken. Achteraf bleek dat hij niets met de gijzeling te maken had.

26/11 Luik – Een asielzoeker klimt op het dak van een kerk in Luik en dreigt eraf te springen. De politie komt ter plaatste en een uur later komt hij naar beneden. Hij deed dit omdat hij nog steeds geen papieren heeft gekregen. Hij zei ook de oorlog tussen Koerden en Turken beu te zijn.

26/11 Merksplas – Negentig politieagenten doorzoeken het gesloten centrum van Merksplas. De 'sweeping' duurt 7 uur lang en is gericht op wapens en drugs. De huiszoeking komt er op vraag van de socialistische vakbond ACOD en op bevel van Minister van Binnenlandse Zaken Dewael.

25/11 Dendermonde – Een 60-tal gevangenen bezetten de binnenplaats van de gevangenis van Dendermonde.

23/11 Brussel – In Sint-Jans-Molenbeek wordt een 19-jarige jongen gearresteerd vlak na een autodiefstal. Veertig jongeren vallen de aanwezige flikken aan. De jongen kan ontsnappen. De flikken gebruiken traangas en lossen een schot. Even later wordt de jongen toch nog opgepakt en ter beschikking gesteld van het gerecht.

22/11 Dendermonde – Een 19-jarige gevangene overlijdt in zijn cel. Volgens het parket gaat het om een hartstilstand.

20/11 Merksplas – Ongeveer 24 gevangenen bezetten de binnenplaats van de gevangenis van Merksplas.

EEN DODE IN HET ASIEL-CENTRUM KLEIN KASTEELTJE

In het weekend van 15 op 16 december overleed een Algerijnse vluchteling in het Klein Kasteeltje, open asielcentrum in Brussel. Hij werd dood teruggevonden en na een autopsie bleek dat hij vol medicatie was gestopt. Het is de zesde dode dit jaar in het Klein Kasteeltje.

Na deze zoveelste Staatsmoord vonden solidariteitsinitiatieven plaats. Maandagmorgen betoogden een vijftigtal mensen aan het open asielcentrum, de volgende dag gebeurde hetzelfde. Beide bijeenkomsten waren spontaan en niet aangevraagd.

Onze walging van een zoveelste Staatsmoord maakt ons niet tot huilerige democraten die ook maar iets anders van deze Staat verwacht hadden. De verantwoordelijken voor deze moord kennen we allemaal, laten we het juk van het humanitarisme afwerpen en hen herkennen en behandelen als vijanden. Ze heten FEDASIL (beheer open centra), Rode Kruis (beheer open centra), De Lijn & de NMBS (die meewerken aan deportaties), Caritas International (dat asielzoekers met oprotpremies aanmoedigt om het land te verlaten), Horeservi & Sodexho Catering (die respectievelijk de catering van het gesloten centrum in Merksplas en van de open centra doen), ISS Cleaning (dat het gesloten centrum van Merksplas kuist), alle politieke partijen, elke klootzak van de Dienst Vreemdelingenzaken, elke cipier die in de gesloten centra werkt,...

SWEEPING IN HET GESLOTEN CENTRUM VAN MERKSPLAS

Op enkele meters van de gevangenis viel de politie op 26 november binnen in het gesloten centrum van Merksplas. De cipersvakbond ACOD had al een stakingsaanzegging ingediend voor wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken en Justitie niet zouden reageren op hun vrees dat er zelfgemaakte wapens in het centrum zouden zijn. De cipers vreesden dat na de laatste twee mislukte ontsnappingspogingen er een derde poging zou volgen. Zo'n negentigtal politieagenten doorzochten het hele centrum. De operatie waar minister Patrick Dewael (Open VLD) opdracht toe gaf, werd gecoördineerd door Lucie Thuwis, directrice van het centrum. Er werden zes zelfgemaakte 'wapens' in beslag genomen. Daarnaast maakten de politie en de cipers ervan gebruik om allerhande 'verboden' zaken af te pakken. De minister beloofde ook dat 'gevaarlijke' gevangenen voortaan sneller en vaker zullen overgeplaatst worden.

Eens te meer wordt de macht van de cipersvakbonden (ACOD, ACV, VSOA) duidelijk. Misschien lijkt het soms alsof het op hoog politiek niveau is dat alles bepaald wordt. Nochtans zijn het telkens weer de cipers (de 'laagsten' in rang) die de aanzet geven tot meer veiligheidsmaatregelen, meer beperkingen voor gevangenen tot en met het klimaat voorbereiden voor de bouw van nieuwe gevangenissen. Een stakingsaanzegging is genoeg om een hele politiemacht op de been te krijgen of directe en ingrijpende maatregelen te bekomen.

OPSTAND IN HET ASIELKAMP VAN MERKSPLAS

Op 6 januari 2008 begonnen 's namiddags tientallen gevangenen in het gesloten asielcentrum van Merksplas te rebelleren. Nadat een gevangene uit de 'leefgroep' was genomen en in afwachting van een spoedige deportatie in isolatie was geplaatst, kwamen zijn medegevangenen in opstand. De leefzaal van één vleugel werd volledig afgebroken en tientallen ramen sneuvelden.

Het is een beproefde strategie om gevangenen die de dag daarop gedeportereerd worden in isolatie te plaatsen. Hierdoor probeert men te vermijden dat hij of zij andere gevangenen 'opstookt'. Tegelijkertijd helpt de isolatie om het individu reeds mentaal en fysiek te verzwakken, waardoor de deportatie vlotter kan verlopen.

Na de opstand werden twaalf bewoners in isoleercellen geplaatst. De Regie der Gebouwen, de beheersmaatschappij van alles wat eigendom is van de Staat (gesloten centra, gevangenissen, rechtbanken, politiekantoren,...) is de schade komen opmeten, die volgens de media "zeer groot" zou zijn. Een beetje later raakte bekend dat de schade ongeveer 40 000 euro bedraagt. Daarenboven raakten drie cipers gewond.

PLANNEN VOOR BOUW VAN NIEUW DEPORTATIEKAMP VOOR 'LICHT ONTVLAMBAREN'

De voorbije maanden vonden een hele reeks incidenten plaats in de gesloten asielcentra. Er waren meerdere ontsnappingen, er vonden opstanden plaats, cipiers en sociaal assistenten voelen zich bedreigd,... Daarop werd direct gereageerd door bijvoorbeeld de politieraid in het gesloten centrum van Merksplas. Nu schudden de politiciers ook de 'grotere' plannen uit hun mouw. Minister Dewael (Open VLD) kondigde onlangs de bouw van twee nieuwe deportatiekampen aan. Eén in Zaventem dat het INAD-centrum en

127bis moet vervangen (of aanvullen...) en één voor opsluiting van families.

Naar aanleiding van de opstand in het gesloten centrum van Merksplas, vroeg Freddy Roosemont, de directeur generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de regering haar toestemming zou geven voor de bouw van een speciaal deportatiekamp voor 'licht ontvlambare illegalen'. Op de vraag van de journaliste Cathy Galle (wiens vragen zo mogelijks nog gortiger waren dan de antwoorden) in een interview in De Morgen hoe zo'n centrum er dan wel uit zou zien, antwoordde Roosemont: *"Een centrum met een honderdtal plaatsen dat speciaal ingericht is voor dat doel en waar het personeel ook opgeleid is om met de doelgroep om te gaan. Ik heb mijn vraag duidelijk gesteld aan de regering. Als men een goed verwijderingsbeleid wil uitbouwen, dan*

is zo'n centrum noodzakelijk. Het is de enige manier om de huidige situatie in de centra te ontmijnen. Niet alleen voor het personeel maar ook voor de andere bewoners van de centra." Roosemont verwijst daarbij naar het feit dat veel ex-gevangenen terechtkomen in een gesloten centra. Volgens hem zijn het vooral zij die amok maken en anderen opstoken.

Dit antwoord op revoltes lijkt op het antwoord dat de Staat geeft op de revoltes in de 'gewone' gevangenissen. Momenteel wordt er gebouwd aan een twintigtal veiligheidscellen voor de meest weerspannige gevangenen, terwijl er nagedacht wordt over de bouw van een speciale isolatiegevangenis met ondermeer gewapende cipiers.

Gesloten centra ademen angst uit. Vluchtelingen (mannen, vrouwen en kinderen), illegaal gemaakt omdat ze niet de juiste papieren hebben, worden er opgesloten. Dagelijks worden gevangenen meegenomen... om nooit meer terug te komen.

De gevangenen van deze deportatiekampen worden terroriseerd. Ze leven met de voortdurende angst en stress de volgende op de lijst te zijn.

De cipiers sluiten mensen op achter tralies en door fysieke dwang leggen ze hen berusting en verlamming op. Cipiers moeten ervoor zorgen dat niemand revolteert of ontsnapt.

De sociale assistenten zijn daar om aan de vluchtelingen te laten verstaan dat ze niet de minste kans hebben. Ze proberen hun laatste hoop te breken.

De dokters stoppen de gevangenen vol met kalmeringsmiddelen, slaapmiddelen en andere gevaarlijke medicatie. De hersenen wordt bewerkt om een overdraaglijke situatie te kunnen verdragen.

De directeurs staan aan het hoofd van deze politiek van de terreur.

Er zijn geen onschuldige werknemers in de kampen.

Allen werken mee aan de vernietiging van menselijke wezens.

[Deze affiche werd al meerdere malen geplakt in de straat en rondom gesloten centra in België]

Eind november werd Farid Bamouhammad vanuit de gevangenis van Lantin overgeplaatst naar de gevangenis van Andenne. Daar onthaalden de cipiers hem, zoals al vele keren gebeurde, met een staking. Nog geen week later werd de eis van de cipiers ingewilligd. Farid werd overgeplaatst naar de gevangenis van Ittre, waar hij 15 dagen in het cachot geplaatst werd. Farid vertelde hoe hij permanent aan handen en voeten geboeid was (cipiers hebben bang van hem omwille van zijn weerspannigheid). De cipiers van Ittre lieten opnieuw hun beste kant zien door binnen te stormen in het cachot en de geboeide Farid met een metalen staaf klappen te verkopen. Net nadat de advocaat van Farid klacht had neergelegd tegen de gevangenis van Ittre en haar directeur Fonck, werd hij opnieuw overgeplaatst naar Lantin.

In Lantin aangekomen volgde het standaardonderhoud met de directeur. Dat escaleerde na een handgemeen tussen Farid en de directeur. Farid werd onmiddellijk in isolatie geplaatst. Hij mag niet schrijven en heeft 'recht' op één telefoontje per week. Hij vertelde dat hij niet meer in zijn 'gewoonlijke' cel in de isolatieblok U zit, maar in een speciale cel die hij nog nooit gezien heeft. Op 21 december wordt een bijeenkomst gehouden aan de gevangenis van Lantin in solidariteit met alle gevangenen in strijd, tegen de nieuwe veiligheidscellen en in solidariteit met Farid.

Op 3 januari wordt Farid uit zijn cel gehaald en in het cachot geplaatst. Farid ging onmiddellijk in dorst- en hongerstaking. Op 7 januari worden in de buurt rond de gevangenis pamfletten (zie hiernaast) in de bussen gestoken. Enkele solidairen schreeuwen via de megafoon hun solidariteit uit met alle gevangenen die zich niet laten doen. De volgende dag laat een gevangene weten dat de cipiers wat nerveus zijn, aangezien in de omgeving een hele reeks graffiti's zijn verschenen tegen de gevangenis. Farid wordt die avond uit het cachot gelaten.

Vrijdagmorgen 10 januari zit het er weer tegen. Farid heeft een handgemeen met enkele cipiers, die hem onmiddellijk terug in het cachot plaatsen. Opnieuw gaat Farid in honger- en dorststaking. Op 14 januari halen ze hem uit het cachot en plaatsen hem terug in isolatie in de U-blok.

DE GEVANGENIS IS ISOLATIE ISOLATIE DOODT

*Farid Bamouhammad in honger en dorststaking
sinds donderdag 3 januari in de gevangenis van Lantin*

EEN NIEUW JAAR is begonnen. En terwijl de buitenwereld haar dagelijkse routine herneemt na de vakantie en de feesten blijven de gevangenen creperen in de bak. De media doet haar werk goed met ons te doen geloven dat het voor ons eigen bestwil is dat de belgische gevangenen overvol zitten. Vooral niet teveel vragen stellen...

De gevangenis is een instrument van de rijken en de machtigen om de rest van de bevolking angst aan te jagen en onder de knoet te houden. Steeds meer gevangenen laten zich niet doen. Ze protesteren tegen de gevangenisomstandigheden, tegen hun opsluiting, tegen de cipiers. En dat doen ze op verschillende manieren: bezetting van de binnenplaats, opstanden, ontsnappingen en soms door directe confrontaties. Daarmee rukken ze ook het al te democratische masker van deze instellingen af; want naast de pure vrijheidsberoving betekent de gevangenis ook folter, mishandeling, isolatie, ondervoeding, overbevolking, weinig bezoek,...

Daarom zondert de Staat, haar gevangenisdirecties en hun cipiers bepaalde gevangenen die té weerspannig zijn af en houdt hen in een bijna permanente isolatie. Dat betekent concreet 23u per dag op cel, geen enkel contact met andere gevangenen en eenzame wandeling in een kooi. Daarom worden sommige gevangenen voortdurend van de ene gevangenis naar de andere overgeplaatst. Daarom worden vele revolterende gevangenen in elkaar geslagen en mishandeld door cipiers.

Zo vergaat het momenteel en sinds lange tijd Farid Bamouhammad, die van de mediatieke aasgieren de bijnaam Farid le Fou kreeg. Al jarenlang weigert Farid om de realiteit van de gevangenis zomaar te aanvaarden, zich te onderwerpen en dus op te houden 'Farid' te zijn. Daarom wordt hij in permanente isolatie gehouden en voortdurend overgeplaatst.

Om te protesteren tegen de omstandigheden waarin hij opgesloten wordt, is Farid Bamouhammad een honger- en dorststaking begonnen sinds de 3e januari. Hij bevindt zich momenteel in een lege cel, in het cachot. Wanneer hij zijn cel verlaat, wordt hij aan de handen en voeten geboeid. Daarvoor had hij meer dan een week doorgebracht in een cel die speciaal was ingericht, in de kelders van de gevangenis van Lantin. De plaatsing in deze cel was een straf opgelegd voor twee maanden omdat hij water in het gezicht van de directeur had gegooit. Donderdag 3 januari werd hij in het cachot geplaatst. Dan is hij een honger- en dorststaking begonnen. Gezien de situatie waarin hij zich bevindt, heeft Farid beslist dat een hongerstaking het laatste middel was om druk te zetten. Deze situatie kan niet blijven duren. De voorbije maanden werd hij vier keer overgeplaatst. In Andenne zijn

de cipiers in staking gegaan om zijn overplaatsing te eisen en twee weken later werd hij in Ittre door verschillende cipiers in elkaar geslagen toen hij met handen en voeten aan elkaar gebonden werd door een metalen staaf. Hij diende klacht in en werd meteen daarna overgeplaatst naar Lantin om de klacht moeilijker te maken. In Lantin volgde dan het gewoonlijke verneiderende gesprek met de directeur dat escaleerde...

Wij maken deel uit van de mensen die aan de kant staan van de gevangenen die hun schouders niet laten zakken, de gevangenen die revolteren. Mensen voor wie solidariteit een wapen is tegen deze wereld van uitbuiting en overheersing, mensen die de kwestie van de gevangenis naar de straat proberen brengen. Het feit dat er overal gevangenis zijn en dat de Staat er maar blijft bijbouwen, raakt ons allen. Mensen die in de revolutie van de gevangenen een drang naar vrijheid herkennen die ook de hunne is. Een drang naar vrijheid die ze diep van binnen voelen branden wanneer ze bijvoorbeeld tegenover hun werkgever, hun baas, hun sociaal assistent, hun leraar,... staan.

Laten we niet vergeten dat de Staat haar antwoord binnenkort heel letterlijk zal maken met de bouw van meerdere nieuwe gevangenis (gewone, psychiatrische, jeugdgevangenis, veiligheidscellen voor weerspanningen, gesloten centra voor mensen zonder papieren en eventuele aankoop van gevangenisboten uit Nederland). Maar laten we niet vergeten dat de wereld van de gevangenis niet onkwetsbaar is, dat revolutie altijd binnen handbereik ligt en dat de opsluiting-machine gesaboteerd kan worden.

Solidariteit met alle revolterende gevangenen Tegen alle gevangenis...

[Pamflet dat gebust werd in de buurt
rondom de gevangenis van Lantin]

Op 15 januari 2008 verscheen een boek in het Frans van de hand van Farid. In 'Farid le Fou... d'amour' doet Farid niet alleen zijn levensverhaal (tot 2005), zijn weg van delinquentie, maar formuleert hij ook een scherpe aanklacht tegen het gevangeniswezen en haar cipiers. Hij beschrijft haarfijn hoe je je alleen met een sterk karakter of door rebellie kan weren tegen de logica van de gevangenis.

REGIME EXTRA EN REBELLIE

Uittreksels uit het boek van Farid

Vier jaar lang zat ik opgesloten onder het 'regime extra'. Vier jaar eenzaamheid, vervolging, woede en geweld... Ik ken heel wat gevangenen die het niet volgehouden hebben en die gek geworden zijn door dit soort opsluiting. Het zijn de voortdurende vernederingen, de eenzaamheid, het gebrek aan liefde en communicatie die je gek maken. Ik ken een aantal gevangenen die helemaal paranoïde geworden zijn. Ik herinner me in het bijzonder een gevangene die meerdere maanden samen met mij in het 'regime extra' gezeten heeft. Ondanks het erg strikte gevangenisregime bouwden we toch een relatief hechte band op. Enkele jaren later heb ik hem teruggezien. Zijn blik was volledig leeg en hij heeft me zelfs niet herkend. Hoe kan je anders dan gek of gewelddadig worden wanneer je jarenlang opgesloten zit, 24u op 24u in de cel? Menselijk contact was verboden. Alleen bezoek achter gewapend glas was toegestaan. Je kon elkaar niet aanraken, diegenen die je graag ziet niet tegen je aandrukken, niet spelen met je kind, haar niet aanvoelen en haar niet omhelzen. Dat moet erg moeilijk geweest zijn voor mijn mama. Hoeveel kinderen werd zo alle fysieke contact met hun vader of moeder ontzegd? Waarom deze kinderen straffen? Er zijn andere manieren om ons te straffen.

Om je ietwat te verdedigen tegen deze folter, vluchtten sommigen in hun dromen, fantasieën, gedachten. Velen hebben er zichzelf in verloren! Ook ik leefde in mijn bel, maar ik dwong me elke dag opnieuw om contact te zoeken met de werkelijkheid, zelfs als dat een werkelijkheid van lijden was.

Deze gebeurtenissen hebben me noch gebroken, noch gek gemaakt. Ze hebben me daarentegen geleerd dat mijn geest alleen mij toebehoort. Alleen een rebelse geest of een mens met een sterk karakter kan ontsnappen aan de gevangenislogica die gek of ongeschikt maakt.

Door haat heb ik me recht kunnen houden. Ik had pijn, ik voelde het, maar toonde het nooit.

Sinds ik man geworden ben, heb ik nooit meer kunnen aanvaarden wat ik fysiek en mentaal heb verdragen. Ik heb moeten vechten opdat men mij begrijpt. Geweld diende tot niets; integendeel, dat revolteerde me alleen maar meer.

Beetje bij beetje heeft het penitentiair personeel dat begrepen en lieten ze me met rust.

De laatste keer dat ik in elkaar geslagen werd was in 1988 in de gevangenis van Lantin. Sindsdien heb ik me nooit meer laten doen. Jarenlang hebben bewakers me op verschillende manieren aangevallen en geprovoceerd, hopende op een rebelse geste van mijnentwege. Vele malen heb ik me moeten inhouden, m'n haat en woede moeten inslikken. Uiteindelijk was ik daar niet meer toe in staat. Ik kon de dagelijkse pesterijen niet langer aanvaarden. Ik heb gezworen dat ik me nooit meer zou laten vernederen en zou vechten. Ik verlies liever m'n tanden en incasseer liever wat klappen dan mijn waardigheid en zelfrespect te verliezen.

Ik heb de indruk dat ik heel m'n leven gedwongen geweest ben gewelddadig te zijn om me te kunnen verdedigen en mezelf te beschermen tegen het universum dat ik gekend heb. Het is een wereld op zich en zonder scrupules.

* * *

Ik begrijp het gratuite geweld van de bewakers niet. Waarom reageren ze niet wat menselijker? Dat zou het gevangenisstelsel ten goede komen, maar het zou ook tijd nemen. Bewakers zouden een opleiding moeten krijgen. Maar dat zou dan weer geld kosten en ik denk dat noch de politici, noch het volk (op enkele uitzonderingen na) zich voor deze problematiek interesseren.

Het merendeel van de jonge bewakers koesteren al vooroordelen tegen de gevangenen voor ze de eerste keer door de poort stappen. Daarop worden ze gevormd door een reeks adjudanten die 15 tot 20 jaar anciënniteit hebben en die zijn blijven plakken aan wat ik 'de oude school' noem. Dat betekent de wet van de onderwerping, de middelen om dat te bereiken doen er weinig toe.

Ik vrees jammer genoeg dat de manier waarop men naar de gevangene kijkt nooit zal veranderen. Wij worden geminacht, veroordeeld en geclassificeerd in functie van onze delicten. We zijn het overschot van de maatschappij, smeerlapen, het afval van de mensheid. Je hoeft je gezicht niet te verbergen, het is wat ik elke dag leef.

Het merendeel van de bewakers voelen zich superieur tegenover ons en doen ons dat verstaan, in het bijzonder door afranselingen. Het lijden en de tranen van een gevangene doen hen deugd.

Ik weet dat op dit eigenste moment in de meerderheid van de Belgische gevangenissen vele gevangenen in het cachot zitten of geslagen worden.

Ofwel zijn de gevangenisdirecties medeplichtig aan deze situatie, ofwel staan ze er machteloos tegenover. Want het is niet langer de directeur die de gevangenis regeert, maar wel bepaalde gegradueerde bewakers die zorgvuldig beschermd worden door hun vakbond.

Er zijn machtsmisbruiken in alle Belgische gevangenissen en ik vrees dat die er altijd zullen zijn.

In Gent stond de directeur me eindelijk toe om één keer per week samen met de andere gevangenen naar de wandeling te gaan. Ik herinner me deze eerste keer en hoezeer ik geschokt was.

Het is alsof ze, na jaren doorgebracht te hebben in een kooi, de tralies openden. Ik was als een dier dat nieuwe referentiepunten moest zien te vinden. Het leek op een vrijlating. Wanneer je na jarenlange opsluiting vrijgelaten wordt, voel je je verloren. Je hebt het gevoel gemeden te worden door de mensen, alsof er een sticker "gevangene" op je voorhoofd is blijven plakken.

Toen ik voor de eerste keer op de wandeling kwam met andere gevangenen had ik dezelfde gevoelens. Na zoveel jaren eenzaamheid ontdekte ik een andere wereld. Ik was erg verrast door de verandering die bij hen bewerkt was. Ze leken allemaal bruut en afgestompt. De drugs hadden hun ravage begonnen. Ik had de vreemde indruk me van planeet vergist te hebben!

Ook de mode was veranderd. Men kleepte zich niet meer op dezelfde manier dan toen ik 'opgeborgen' werd. De haarsnit was veranderd. Zelfs de manier van spreken was niet meer hetzelfde.

Ondanks deze hervonden "vrijheid", leek ik op een automaat.

Tijdens deze twee uren wandeling deed ik intensief aan sport. Alleen.

Deze enige wekelijkse wandeling liet me desondanks toe te rennen en adem te halen, dromende van vrijheid. Maar dit regime was uiteindelijk een andere eenzaamheid.

* * *

In de loop van de jaren 1991-1992 heb ik verschillende honger- en dorststakingen gedaan om te protesteren tegen mijn detentieomstandigheden. Na deze stakingen werd ik gedurende vijf maanden lang van de ene gevangenis naar de andere overgeplaatst: Dendermonde, Oudenaarde, Brugge, Namen, Mechelen,...

Bij elke overplaatsing moest mijn mama me opnieuw vinden en haar uurrooster veranderen. Wanneer ik in het cachot zat, kreeg ze helemaal geen nieuws. Het moet voor haar ook erg pijnlijk geweest zijn om al de vernederingen die ik ondergaan heb te verdragen en er machteloze getuige van te zijn.

Uiteindelijk belandde ik in het medische centrum van de gevangenis van Sint-Gillis. Daar heb ik opnieuw proberen te ontsnappen en heb ik opnieuw gefaald.

Na deze zoveelste ontsnappingspoging en nadat ik uit het cachot kwam, heb ik een interne psychologe ontmoet. Met haar hulp werd ik overgeplaatst naar de gevangenis van Verviers.

De directeur van de gevangenis van Verviers was een rechtvaardig man. Hij gaf me zijn vertrouwen en plaatste me in een normaal regime. Acht maanden later, in november 1993, werd ik vrijgelaten voor goed gedrag...!

[Uittreksel uit Farid Bamouhammad, *Farid le Fou... d'Amour*, éditions Dricot, Luik, januari 2008]

OVER ANTONIO FERREIRA

anarchist opgesloten in Portugal

ANTONIO FERREIRA heeft het grootste deel van zijn leven in de gevangenis doorgebracht. Hij werd voor de eerste keer gearresteerd toen hij 17 jaar was, nu is hij er 67. Hij spendeerde reeds meer dan 43 jaar in de gevangenis. De Portugese Staat lijkt vastberaden om hem tot het einde van zijn dagen in de gevangenis te houden. Penitentiair verlov en voorwaardelijke vrijlating wordt hem telkens opnieuw geweigerd.

Antonio werd veroordeeld voor onteigeningen van de heersende klasse en een aanslag op de gevangenis 'Prisão Escola de Leiria' waar hij jaren opgesloten zat. Hij werd ook veroordeeld voor het doden van een fabrieks-bewaker en de brandstichting van die fabriek.

Antonio blijft strijdbaar en solidair. In 2005 nam hij deel aan een staking van verschillende gevangenen in 'Vale de Judeus', als protest tegen de erbarmelijke omstandigheden in die gevangenis. Om de staking te breken, werden verschillende gevangene overgeplaatst, waaronder Antonio. Toen werd hij naar Paços de Ferreira, in het noorden van Portugal gebracht, op meer dan 300 km van zijn vrienden die in het zuiden van Portugal wonen. Enige tijd later werd hij overgeplaatst naar Pinheiro da Cruz. Hij heeft daar verschillende keren verlov aangevraagd en geheel tegen de 'gewone gang van zaken' in die gevangenis werd dat telkens geweigerd. Hij wordt als één van de 'meest gevaarlijk' gevangenen van Portugal beschouwd. Het is duidelijk dat hij moet boeten voor zijn ideeën.

Solidariteit met Antonio!

Tegen alle gevangenen!

[Je kan contact opnemen om recent nieuws te ontvangen of ideeën uit wisselen met het collectief voor de vrijlating van Antonio via antonioferreira@no-log.org. Voor meer informatie: zie www.libertemferreira.no.apo.pt]

SOLIDARITEIT MET ANDREA

Op 1 december werd Andrea gearresteerd door de Duitse politieke politie (LKA). Ze bevond zich in een buurt waar een neonazi demonstratie gehouden werd. Andrea zit momenteel een straf van 14 maanden uit in de Pankow vrouwengevangenis in Berlijn.

Deze straf is een samenvoeging van verschillende straffen die ze de laatste jaren opliep. Op 12 juli 2007 werd ze veroordeeld tot 4 maanden effectief omdat ze pepperspray bij zich had. In Duitsland is dit legaal, behalve op een dag dat er een betoging plaatsvindt. Ook al droeg ze de pepperspray bij zich op een 'normale'

dag, oordeelde het gerecht dat er die dag een 'uitzondering' werd aangekondigd. Door deze veroordeling viel een voorwaardelijke straf van 3 maanden die ze kreeg omdat ze op een antifa actie op 1 mei 2007 in Berlijn opgepakt werd in bezit van enkele eieren met peper in.

Op 31 juli werd ze veroordeeld tot 5 maanden bijkomende celstraf voor een reeks feiten. Ze werd veroordeeld voor deelname aan een actie van 'Überflüssigen' (Overbodigen), een autonome groep die voornamelijk bezig is rond het thema van precariteit. De actie vond plaats in oktober 2006 en was gericht tegen de racistische immigratiedienst in Lichtenberg (Berlijn). Ze werd ook veroordeeld voor een poging tot blokkade van een neonazi betoging in augustus 2006 en voor het bedekken van haar gezicht tijdens de pro-

testen tegen een neonazi demonstratie in oktober 2006 richting de gevangenis van Tegel, waar Michael Regner "Lunikoff" (zanger van een bekende neonazi groep) een straf van enkele jaren uitzit.

Ze werd ook veroordeeld tot 2 maanden effectief voor een kraakactie in de Liebigstrasse in Friedrichshain, Berlijn.

Andrea maakt het goed. Op 8 maart zal er een betoging plaatsvinden voor de vrouwengevangenis in Berlijn, gecombineerd met een infoavond over vrouwen in de gevangens en de specifieke moeilijkheden waarmee ze geconfronteerd worden.

*Naar een communiqué van het
Anarchist Black Cross Berlijn*

COLLECTIEVE HONGERSTAKING VAN GEVANGENEN IN ITALIE

Op 1 december 2007 begon in Italië een collectieve hongerstaking van duizenden levenslang veroordeelden, andere gevangenen en naasten voor de afschaffing van het ergastolo, de levenslange veroordeling. Hoewel het initiatief grotendeels vanuit de gevangenen ontstaan was, nam een reeks verenigingen onder leiding van de associazione Pantagrul de sturing van het protest op zich.

Ondanks de vele kritieken die terecht te maken zijn op de methode van een hongerstaking en het eisenkarakter (afschaffing), was het toch al snel duidelijk dat de normaliteit binnen de gevangenismuren verstoord werd door het protest. Buiten de muren en buiten de Italiaanse grenzen von-

den solidariteitsinitiatieven plaats die door hun bijdrages de ruimte openbroken om de gevangenis op zich in vraag te stellen.

Midden december besloot de associazione Pantagrul het protest te nekken. Pantagrul schreef een brief waarin ze de gevangenen vroeg te stoppen met de hongerstaking. Zo wil ze het terrein voor onderhandelingen met de Staat vrijmaken en de potentiële uitbreiding van het protest naar de gevangenis als geheel verhinderen.

Momenteel is het nog steeds niet duidelijk welke en hoeveel gevangenen zijn ingegaan op het voorstel van Pantagrul. Kameraden in Italië roepen dan ook op om de recuperatie van Pantagrul te beantwoorden met een uitbreiding van de strijd, met nieuwe solidariteitsinitiatieven vertrekkende vanuit ons eigen perspectief: de vernietiging van alle gevangnissen en vrijheid voor allen.

OVER DE HONGERSTAKING TEGEN HET ERGASTOLO

Bijdrage van de anti-gevangenisbijeenkomst in Napels

OP 1 DECEMBER begint er een hongerstaking met als eis de afschaffing van de levenslange gevangenisstraf. Tot nu toe sloten er zich 737 gevangenen aan die levenslang veroordeeld zijn, en nog eens 8353 andere gevangenen, familieleden en sympatisanten. Sommigen beginnen met een hongerstaking voor onbepaalde tijd en indien nodig tot de dood erop volgt. Anderen beginnen eraan met een wisselend weekstelsel.

We hebben besloten om de assemblea van 17 en 18 november bijeen te roepen nadat een deel van de gevangenen ons hebben gecontacteerd met de vraag of we hierrond actie wilden voeren. We willen ten eerste benadrukken dat, vertrekkende van een totale verwerping van het gevangenisstelsel en van een radicale kritiek op de 'samen'leving die haar voortbrengt, de solidariteit met de strijd van de gevangenen altijd al een onderdeel geweest is van onze anti-autoritaire strijd. Voor ons is dit inherent aan de strijd voor een samenleving zonder onderdrukkingsmechanismen, uitbuiting en vercommercialisering, en dit heeft altijd al onze handelingen bepaald.

Onze betrokkenheid bij de thematiek tegen het gevangeniswezen en onze solidariteit met de gevangenen zijn dus on-

losmakelijk verbonden met een libertair en revolutionair project, dat niet van de ene op de andere dag haalbaar is, maar dat wel tot mogelijke conflictsituaties kan leiden in het ritueel van dagelijkse onderwerping in het leven in de bak.

De mensen aanwezig op de vergadering hebben beslist om in eerste instantie deze strijd te steunen omdat ze ontstaan is in de gevangenis zelf. We zijn ons bewust van het feit dat indien dit gevecht zich binnen en buiten niet autonoom van elkaar kan ontwikkelen, ze ongetwijfeld ten prooi zal vallen aan het recuperatiemechanisme van de geïnstitutionaliseerde politiek, die hier gebruik van zou kunnen maken om het eigen democratische imago wat op te blinken. Een voorbeeld hiervan is het schandalige voorstel van bepaalde figuren uit het linkse kamp binnen de regering om de levenslange gevangenisstraf te vervangen door een geschatte maximumstraf van 28 jaar. Dit is eveneens onaanvaardbaar.

We willen benadrukken dat onze visie omtrent opsluiting en straf zowiezo onverzoenbaar is met eender welke juridische hervorming. Wij verwerpen het uitgangspunt dat tegenover elk 'afwijkend' gedrag een straf staat, of dat het nu kort of lang is. Net om geen beweegruimte

Een week na het begin van de hongerstaking verscheen het eerste nummer van La Bella. Er verschenen, op wekelijkse basis, al drie nummers van dit 'bulletin voor communicatie tussen en steun aan gevangenen in strijd tegen het ergastolo.'

Rond 1 december verscheen er ook in het Frans een informatiedossier met een aantal teksten rond de hongerstaking en solidariteit.

te geven aan degenen die zouden willen speculeren met het leven van de gevangenen met het oog op het bekomen van goedkope publiciteit, lijkt het ons belangrijk duidelijk te maken dat de mobilisatie van de gevangenen, voor haar autonoom karakter, voor de massale deelname ook van gevangenen die geen levenslang hebben en familieleden, moet breken met de vernietigende logica die in de gevangnissen is opgelegd door de wet Gossini, die het einde beoogt van de individualisering van de behandeling en streeft naar de desolidarisatie tussen gevangenen, met het oog op controle en pacificatie binnen de muren. Op dezelfde manier legt de keuze van een aantal gevangenen om, indien nodig, tot de dood te hongerstakingen, de progressieve hypocrisie van een politieke klasse bloot, die zich enerzijds op de borst klopt als voorvechters van de 'mensenrechten' (en hierbij een internationale stopzetting van de doodstraf promoot) en anderzijds de levenslange opsluiting bestendigt, die niets anders is dan een ontkenning van het leven, iedere dag opnieuw, een doodstraf met uitstel dus. Het is daarom noodzakelijk om te blijven hameren op het feit dat er elke dag mensen sterven in de bak, fysiek en psychisch gemarteld worden, net zoals in de detentiecentra voor vluchtelingen en in de psychiatrische instellingen. Allen zijn ze totalitaire instellingen die maar één echte bestaansreden hebben: het terroriseren en uitschakelen van eenieder die de bevelen van de macht negeert of uit de boot valt. Daarnaast betekent kritiek hebben op het penitentiaire systeem tevens rechtstreeks de heersende maatschappelijke organisatie bekritisieren die als referentiekader diezelfde gevangenis heeft.

Op de vergadering is afgesproken om een week na het begin van de hongerstaking terug samen te komen om de strijd binnen en de solidariteitsacties te evalueren.

De kameraden en kameradinnen aanwezig op de assemblea te Napels

17-18 november 2007

ENKELE BIJDRAGES VAN GEVANGENEN

Aan de anti-gevangenisbijeenkomst in Napels

Vele gevangenen antwoordden op de uitnodiging van de anti-gevangenisbijeenkomst in Napels met geschreven bijdrages. We publiceren hieronder twee brieven.

BRIEF VAN A.V. UIT ALESSANDRIA

Allerliefste kameraden,

Ik heb jullie document ontvangen over de strijd voor de afschaffing van de levenslange veroordeling. Ik ben volledig akkoord met het voorstel om de mobilisatie verder te zetten om deze onrechtvaardige en wrede straf af te schaffen met elke vorm van strijd die opgebouwd en gestart kan worden.

Ik licht jullie in dat ik mijn mening over de afschaffing van het levenslang via enkele documenten heb gegeven aan de kameraden van Milano, Pisa en Napoli. Met betrekking tot de hongerstaking van de eerste december gaan wij meedoen met een week van staking en strijd in solidariteit met alle kameraden in gevangenschap.

Ik denk dat er verschillende en duidelijke vormen van strijd bestaan die de situatie kunnen ombuigen in ons voordeel en die erop gericht zijn om de belangstelling van de media te krijgen die ons zal verderhelpen met het probleem aan te kaarten en de regering aanspoort om zich gelijk te stellen met andere Europese landen die de levenslange straf afschaffen. In deze politieke en penitentiaire context is het niet nodig om extreme offers te brengen, dat is niet adequaat. Omdat onze levenservaring andere strijden kan dienen en het leven in de gevangenis kan verbeteren, ook omdat ze de mogelijkheid vergroten voor een gevangene om vrij te worden gelaten, om nieuwe rechten voor gevangenen te verwerven en in eerste instantie om de mogelijkheid te hebben om ooit, op een dag, terug vrij te zijn en een echt leven op te bouwen.

Het is goed om in een beurtrol te hongerstakingen, in elke gevangenis voor langere tijd ook, maar de fysieke en psychische integriteit die voor nieuwe verworvenheden zal zorgen, moet steeds behouden blijven. Jullie initiatief om te mobiliseren ten voordele van de misdeelden en vervolgd is rechtvaardig. Laat ons hopen dat de documenten die aan het circuleren zijn een intern debat heropenen over zo een delicate kwestie. Het probleem van de levenslange veroordeling is zeker niet nieuw en het is altijd al een paradox geweest voor de Staat zelf, die steeds beweert haar strafapparaat te baseren op de 'heropvoeding' en de 'herintegratie', en dan sluit ze mensen levenslang op. Slechts één van de vele contradicties...

Het wordt écht tijd dat er rond dit thema een vastberaden en serieuze beweging in gang komt. Elke strijd is geldig en moet door ieder ondersteund worden volgens eigen overtuiging en instelling; de bijdrages, ook de kritische, dienen om het beter te doen en om de strijd voor de rechten van iedereen verder te zetten.

CHRONOLOGIE

30/12 – Aan de gevangenis van La Valette wordt 's nachts vuurwerk afgestoken. Er worden ook graffiti's gespoten.

30/12 – In Teramo verschijnen affiches die aankondigen dat verschillende politieke, culturele en sociale activiteiten geannuleerd zijn. Er worden ook vervalste persaffiches geplakt die oproepen tot solidariteit met het protest van de gevangenen.

1/12 – Meer dan zeshonderd tot levenslang veroordeelden en vierduizend andere gevangenen en hun naasten beginnen een hongerstaking met als eis de afschaffing van de 'ergastolo', de levenslange bestraffing. Het protest neemt in verschillende gevangenissen andere vormen aan (roterende hongerstaking, weigering om naar de wandeling te gaan,...). Verschillende anarchistische gevangenen gaan uit solidariteit voor enkele dagen mee in hongerstaking: Rafael Martinez Zea (Spanje), Gabriel Pombo da Silva (Duitsland), José Fernandez Delgado (Duitsland),...

1/12 – Aan de gevangenissen van Rebibbia, Regina Coeli (Rome), Lecce, Bergamo, Marassi en Vallette vinden bijeenkomsten plaats aan de gevangenissen in solidariteit met het protest van gevangenen. In verschillende steden (Milaan, Turijn, Modena...) worden ook in de straat pamfletten verdeeld.

2/12 – Aan de gevangenissen van Livorno, La Dozza (Bologna), Parma, Piacenza, Biella en Reggio Emilia vinden bijeenkomsten plaats.

4/12 – In Parijs wordt het Italiaanse persagentschap ANSA bezet in solidariteit met de gevangenen.

5/12 – In Latina worden affiches geplakt en graffiti's gespoten in solidariteit met gevangenen in strijd.

6/12 – In Rome worden graffiti's gespoten in solidariteit met de gevangenen in strijd.

6/12 – Bijeenkomst aan de gevangenis van Bologna.

7/12 – Enkele individuen blokkeren het verkeer in de straat voor de rechtbank met een spandoek in solidariteit met de gevangenen in strijd. In de Ex Bimac (een net bezet gebouw) wordt beslist een

In elk geval staat het vast dat, hoe minder men sectair is en hoe beter het lukt om 'verscheidene' eisen overeen te laten stemmen, hoe meer men wint aan bewustzijn, ervaring, vastberadenheid en rijkdom.

Er bestaat niet één enkele weg, één enkel middel, één enkel idee die naar de vrijheid leidt; het is enkel de rijkdom van de ervaring van ieder die groeit, rijper wordt en elke dag een stap verder aflegt naar de eigen bevrijding van de burgerlijke macht. De gevangenis staat ten dienste van de bourgeoisie, ze dient voor het behoud van een slechte en repressieve maatschappelijke orde. In een klassenmaatschappij dient ze om dat deel van de massa en van het proletariaat, dat in open rebellie begint te ageren vanuit hun eigen sociale context, op te sluiten en te neutraliseren.

Een bewijs van de functie van de gevangenis als beschermingsinstrument van de maatschappelijke orde, beslist door de klasse aan de macht, is dat wie vecht om deze toestanden te veranderen, aangewezen wordt als de gevaarlijkste onder de gevangenen, en opgesloten in de speciale eenheden/regimes.

Voor ons wordt er hier verder gevochten om een beetje leefbaarheid te creëren. We clashen met de directie voor kleine dingen die voor de gevangenen belangrijk zijn om te overleven in deze plaatsen van smart. Met onze kracht blijven we strijden en doorgaan ook al verandert er hier niets: we doen één stap vooruit en twee achteruit; maar we geven op en blijven verder vechten.

Het doet ons plezier dat jullie delen in de strijd die we in de gevangenissen voeren en vooral jullie steun voor de afschaffing van de levenslange straf doet ons genoegen.

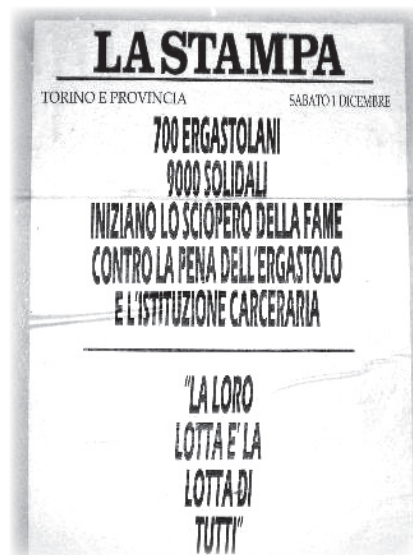
Zover het in onze mogelijkheden en krachten ligt, gaan wij hier door met de strijd voor die leefbaarheid die een recht is van alle gevangenen. Ook al verhinderen ze ons om onze stem te verheffen, door de steun en solidariteit die van de kameraden buiten komt, voelen we ons nooit alleen, want solidariteit is kostbaar en overstijgt eender welke hindernis.

De groeten van iedereen hier binnen.

Lieve groeten aan iedereen, kameraden en kameradinnen, met hartelijke groeten

A.V.

Gevangenis van Alessandria, 5 november 2007

"700 ergastolani, 9000 solidairen beginnen een hongerstaking tegen het ergastolo en de gevangenis. Hun strijd is de strijd van allen."

- Vervalste persaffiche die op 30 december geplakt werd in Teramo.

BRIEF VAN S.P. UIT SULMONA

Ik ben S.P. Ik wordt vastgehouden in de gevangenis van Sulmona (AQ), in één van de 'speciale' eenheden die gecreëerd zijn door het Ministerie van Justitie in 1998.

Ik weet pas sinds vandaag over jullie samenkomst de 17de en 18de november in Napoli om te discussiëren over de hongerstaking voor de afschaffing van het levenslang, dat uitgevoerd zal worden door gevangenen, hun familie, en anderen.

Op dit moment denk ik dat het correct is om mij voor te stellen: ik ben S.P., geboren te Nuoro in juli '64, en sinds de herfst van '95 bevind ik mij in de 'italiaanse bak', mijn levenslang af te tellen, plus nog eens een paar honderd jaar, mij opgelegd voor een overval van een waardetransport en van verscheidene krediet-instituten.

In mijn jeugd heb ik ervaringen in de beweging gehad en op meerdere gelegenheden heb ik kunnen discussiëren en confrontaties gehad met kameraden uit het anarchistisch veld, die ik binnen en buiten deze plaatsen heb leren kennen.

Hierdoor weet ik wat jullie idealen zijn, die ik in bepaalde mate deel en ik ben volledig akkoord met jullie omtrent het feit dat het 'martelaarschap' niet het meest adequate strijdmiddel is om bepaalde doelen te bewerkstelligen.

Maar, zoals jullie ook uitdrukkelijk vermelden, is 'in deze tijden van extreme democratie' de hongerstaking het enige middel dat een aantal mensen kan samenbrengen. Daarom heb ik besloten om deel te nemen aan de hongerstaking tot het einde, omdat ik ervan overtuigd ben dat sterven door te vasten vast en zeker minder pijnlijk zal zijn dan de dood die voortkomt uit een straf zonder einde. Bij deze een hartige groet en hoop op een vruchtbaar debat.

Met achting,

P.S.

Gevangenis van Sulmona, 8/11/2007

EEN KWESTIE DIE IEDEREEN AANBELANGT

over de hongerstaking van de tot levenslang veroordeelden

DE GEVANGENIS IS EEN FUNDAMENTEEL ONDERDEEL van deze maatschappij. Meer en meer geraken de gevangenis vol met sociale rebellen, met arme mensen, met personen wiens enige mogelijkheid om te overleven uit illegale praktijken bestaat. Wat goed scoort qua nieuws-waarde zijn artikels over gearresteerde paparazzi of ondernemers die fraude plegen, maar hun hechtenis is niet kenmerkend voor wat de gevangenis in werkelijkheid is en hoe er daar wordt geleefd. Ook de bedriegelijke berichten in de media over zogezegde gemakkelijke vrijlatingen of over het gemak waarmee de magistratuur velen stimuleert om de zogezegde zekerheid van de strafmaat te vragen, kloppen niet met de werkelijkheid. Integendeel, de gevangenis is het middel dat gebruikt wordt om degenen te temmen die erin belanden en om degenen af te schrikken die erin zouden kunnen belanden. Het is het instrument dat gebruikt wordt om te vernederen en mensen hun persoonlijkheid te wissen door ontzeggingen, afstand te nemen van eigen gevoelens en de absurde verboden waardoor elk aspect van de dagelijkse opsluiting onderworpen is aan discretie en de stompzinnigheid van de cipiers of van de directie. Het is een instrument van wraak dat door de beroving van de vrijheid er zeker niet op mikt om mensen te reintegreren in de samenleving, zoals de democratische zielen zouden willen, maar integendeel mikt op uitsluiting uit de samenleving, door middel van een bewegingsbeperking van een heel aantal ongewensten, die men verkiest op te sluiten en uit het bestaan te wissen.

HET IS GEEN TOEVAL dat 40% van de gevangenispopulatie bestaat uit immigranten, wiens enige misdrijf eruit bestaat om niet in orde te zijn met hun papieren, of zaken hieraan gelinkt, zoals het vervalsen van papieren. Daarom is de gevangenis niet meer dan de meest extreme uiting van een steeds groter wordende controlemaatschappij, waarin het een misdrijf is om arm te zijn, of zich niet volledig te onderwerpen aan haar regels. Waarin de absurditeit rond de veiligheidskwestie leidt tot het uitvaardigen van nieuwe wetten waardoor men gearresteerd kan worden voor een graffiti of voor te bedelen; en zo de aandacht wordt afgeleid van de werkelijke problemen of van de echte criminelen, die het leven steeds precairder maken voor ieder van ons.

DE EERSTE DECEMBER zullen meer dan 700 levenslang veroordeelden en ongeveer 4000 familieleden en andere gevangenen een hongerstaking beginnen met als eis de afschaffing van de levenslange veroordeling. Wij zullen hen bijstaan en solidair zijn door een strijd die, hoewel ze een reformistische inhoud heeft, vertrekt vanuit de zelfbepaling van enkele individuen die met een extreem actiemiddel (de hongerstaking) gekozen hebben om hun toekomst in eigen handen te nemen, om zich geen levende doden meer te voelen, bestemd tot een heel leven onder dwang en zonder enige vorm van hoop.

WE ACHTEN HET HIEROM belangrijk om een strijd te ondersteunen die de stilte en de leugens die circuleren over het penitentiair systeem doorbreekt en die een aanzet kan vormen om haar complete vernietiging te bewerkstelligen.

Laat ons de muren van apathie doorbreken,
laat ons de solidariteit bevrijden.

Anarchisten

[Zaterdag 1 december om 14 uur in de nabijheid van de gevangenis van Lecce: Samenkomst als ondersteuning voor het protest van de gevangenen in hongerstaking. Met muziek, speeches en de mogelijkheid om via de micro gevangen familieleden te groeten.]

permanente ruimte te openen in steun aan de strijd.

8/12 – In Pietrasante worden pamfletten uitgedeeld in solidariteit met de gevangenen in hongerstaking.

8/12 – Aan de gevangenis van Rebibbia wordt vuurwerk afgestoken in solidariteit met gevangenen in strijd.

9/12 – Bijeenkomst aan de gevangenis van La Dozza in Bologna.

9/12 – Enkele solidairen blokkeren verkeersaders in Turijn tijdens de ochtendspits in solidariteit met het protest van de gevangenen met kettingen en sloten.

10/12 – In Athene worden verschillende diplomatieke wagens in brand gestoken, waaronder één van de Italiaanse ambassade.

12/12 – In Napels wordt een spandoek neergelaten op een historisch gebouw in het stadscentrum. Daarna worden pamfletten uitgedeeld.

12/12 – In Gent wordt het Italiaans Consulaat gevandaliseerd.

13/12 – *“In de nacht van 13/12/07 werden de sloten van verschillende restaurants en bars in het stadscentrum geblokkeerd. Een pamflet werd achtergelaten “600 ergastolani zijn in hongerstaking. Vandaag eten de rijken niet.”*

13/12 – Aan de universiteit van Valencia (Spanje) worden pamfletten uitgedeeld. Overal in de gebouwen worden stickers en posters opgehangen.

14/12 – Bijeenkomst aan het Italiaans Consulaat in Barcelona.

14/12 – Het Italiaans Consulaat in Valencia krijgt bezoek. Er worden pamfletten uitgedeeld en enkelen dringen binnen.

15/12 – Er worden pamfletten uitgedeeld aan de gevangenis van Rebibbia (Roma) tijdens de bezoeken.

15/12 – In Madrid worden graffiti's gespoten op het Centrum voor Italiaanse Cultuur en de Italiaanse Ambassade in solidariteit met de gevangenen in strijd.

15/12 – Vanuit Spanje worden massaal faxen gestuurd naar Italiaanse instellingen. In Cordoba en Sevilla worden affiches geplakt en pamfletten uitgedeeld in solidariteit met gevangenen in strijd. In

verschillende dorpen in Gizpozkoa worden affiches geplakt.

16/12 – Kameraden zijn luidruchtig aanwezig aan de muren van de gevangenis van Rebibbia wanneer de gevangenen hun dagelijkse batitura doen (slagen op de tralies).

16/12 – In Livorno worden pamfletten verdeeld in de straat.

17/12 – In Rovereto krijgen verschillende standbeelden een gevangenisuniform aangetrokken. Er worden eveneens pamfletten achtergelaten over het protest tegen de ergastolo.

19/12 – In Milaan vindt een bijeenkomst plaats aan de gevangenis, in Perugia in het stadscentrum.

20/12 – Het kantoor van de RAI [Italiaanse nationale televisiezender] wordt bezet in solidariteit met het protest van de gevangenen.

20/12 – Bijeenkomst aan het Italiaans Handelscentrum in Amsterdam.

21/12 – In Barcelona worden vijftien afvalcontainers in brand gestoken in solidariteit met de hongerstakingen en de 4F-gevangenen.

NOOT BIJ DE BRIEF “WIJ ZIJN IN STAKING”...

Als anarchisten zijn we voor de vernietiging van alle gevangenissen. Wij betwijfelen ten eerste of autoritaire communisten van de verschillende marxistisch-leninistische gewapende groepen in Turkije (MLKP, DHKC,...) bondgenoten in deze strijd kunnen zijn. We zijn er zeker van dat ze maar weinig delen van de overtuigingen waarop onze strijd tegen de gevangenis gebaseerd is (solidariteit met *alle* gevangenen in strijd, weigering van het onderscheid politieke - sociale gevangenen, weigering van juridische of legale categorieën zoals schuld en onschuld).

Om diezelfde redenen denken wij dat er voor ons plaats is op het Internationaal Symposium tegen Isolatie, dat gedomineerd wordt door autoritaire politieke strekkingen.

WIJ ZIJN IN STAKING...

Bijdrage van Gabriel Pombo da Silva

DE VAL IS ONEINDIG in dit monstrueuze regime... als iemand denkt dat de pijn (vooral psychisch) een limiet heeft, dan is dat omdat hij of zij de isolatieregimes in de gevangenis niet kent... Enkel de vlucht (in al zijn vormen) is het nitraat die dit vegeteren in het niets, de routine, de monotonie, ... voedt, deze oneindige keten die enkel eindigt met de onontkoombare dood. Zo bekeken is de dood het minste kwaad voor een 'ergastolani', en de strijd de enige zaak die wat 'zin' geeft aan deze waanzin... Hoe kan iemand (eender wie), en in naam waarvan (eender wat), een mens veroordelen 'voor het leven' zonder enige vrijheid voor een actie (eender welke actie dan ook) die een reactie is die op een andere volgt of voor een samenloop van omstandigheden.

Hoe kan een samenleving (eender welke) geloven dat ze de furie van degenen die niets te verliezen hebben kan overleven? Hoe kan ze voor zichzelf zo een armzalige wraak rechtvaardigen in naam van het Gezond Verstand, de Samenleving, het Systeem, de Vrijheden, etc.? Onvermijdelijk moet een systeem als dit worden aangevallen, vernietigd tot de fundamenteën... zo een afgestompte samenleving heeft een ware 'heropvoeding' nodig in Gezond Verstand en de Vrijheden...

Laten we ons onbehagen, onze tegenstand organiseren; laten we de hand uitsteken naar de gevallen proletariër (bewust of niet van zijn toestand van uitgeslotene/uitgebuitene), de rebel, de vervolgde, de gevangene, de gek, de getormenteerde...

Beginnen we met niet zo dogmatisch te zijn en onze voeten op de Aarde te plaatsen... Wie bestrijdt echt de tirannie?! Evident zij die niets te winnen hebben bij het opzetten van een masker en te doen alsof 'alles goed' gaat in een verrotte wereld. Voor een aantal van ons is het niet voldoende te vluchten uit iedere gevangenis... het is niet genoeg te vluchten want we kennen en zijn ons bewust van het kwaad dat het bestaan van de uitsluitings/uitroeingskampen op zich en voor elke proletariër is... (de geprivilegieerden kennen ze enkel van de tv, en vele uitgesloten kennen het enkel wanneer de sociaaleconomische omstandigheden hen dwingen tegen de wetten/normen van de eersten in te gaan).

Wie niet de vlucht kiest maar de dialectische confrontatie met dit gegeven, weet dat enkel georganiseerd en met alle middelen we, datgene wat ons de facto dag na dag en in vele verschillende vormen onderdrukt, kunnen vernietigen. Laten we de sociale strijden en revoltes ondersteunen die zich duidelijk tegenover het bestaande stellen...

Als libertaire gevangenen zullen we van 1 tot 3 december in hongerstaking gaan, om zo symbolisch het protest van de 'ergastolani' dat op 1 december begint en de laatste gearresteerden in Italië (1) te ondersteunen.

Op dezelfde manier (hongerstaking) zullen we van 14 tot 17 december de hommage aan de Turkse communistische verzetsstrijders die massaal vermoord werden op 22-24 december 2002 in Turkije en de verzetsstrijders in hongerstaking tegen de gevangenissen van het type-F ondersteunen... We groeten het VIde Internationale Symposium tegen de isolatie dat doorgaat in Brussel (België).

Tegen elke Autoriteit!!
In strijd totdat we allen vrij zijn!!

Gabriel
Aachen, 30 november 2007

(1) Ik verwijs naar de laatste kameraden die gearresteerd werden in Italië; met hen zijn we medeplichtig, met hen zijn we solidair. (nvdr: Gabriel heeft het over de 5 anarchisten die op 23 oktober 2007 in Perugia, Italië werden gearresteerd op beschuldiging van 'subversieve vereniging', meer bepaald te behoren tot de Informele Anarchistische Federatie)

Midden december verstuurde de associazione Pantagruel haar bewuste brief waarin ze de gevangenen opriep om de hongerstaking stop te zetten. Pantagruel stelde daarbij voor (in een poging om definitief de leiding over te nemen, het initiatief uit handen van gevangenen te nemen en het terrein vrij te maken voor onderhandelingen met de Staat) om de energie te kanaliseren naar de publicatie van een coördinatieblad begin februari, een actiedag ergens in maart en de oprichting

van een coördinatie van gevangenen met als erevoorzitter Alessandro Margara, de voormalige algemene directeur van het Italiaanse gevangeniswezen. Met een communiqué vanuit de gevangenis van Spoleto, ondertekend door 'ergastolani', werd positief ingegaan op het voorstel. Hieronder publiceren we twee teksten die als reactie geschreven werden door kameraden in Italië.

OPEN BRIEF AAN GEVANGENEN IN STRIJD

WIJ, KAMERADEN AANWEZIG OP DE ASSAMBLEA in steun aan de hongerstaking tegen het ergastolo op 22 december in Napels, voelen de nood om te praten over het communiqué dat ondertekend werd door de ergastolani van de gevangenis van Spoleto over de stopzetting van de hongerstaking.

Laten we vooreerst duidelijk stellen dat wij geen enkele intentie hebben om de beslissing op zich om deze strijdvorm te onderbreken te veroordelen of te bekritisseren. Al een maand geleden hebben we vraagtekens geplaatst bij de modaliteiten ervan. We hebben beslist de hongerstaking te steunen omdat die zelf bepaald en mogelijks verstorend was. Wat we wel willen bekritisseren zijn de redenen die de ergastolani van Spoleto aangegeven hebben om de stopzetting te motiveren. We vragen ons af hoe het mogelijk is dat een strijd die geboren is bij gevangenen en die gevoerd wordt met hun eigen lijf en leden, gestopt wordt op vraag van een externe vereniging zoals Pantagruel.

Als gevangenen autonoom beslist hebben om deze hongerstaking op te schorten om hun eigen fysieke integriteit te vrijwaren en om andere strijdvormen te gebruiken, dan hebben wij daar niets tegen in te brengen, integendeel!

De inmenging van een vereniging die van boven af een eind probeert te maken aan de strijd die door anderen gevoerd wordt is absoluut onaantvaardbaar. Daarmee toont deze vereniging haar duidelijke intentie de strijd niet te steunen maar te dirigeren, met de politieke doelstelling de strijd naar een institutioneel niveau over te hevelen.

Zowel uit de inhoud als uit de toon van het communiqué wordt de rol van bemiddelaar en brandblusser van de vereniging

Pantagruel duidelijk: water gooien op het vuur van deze strijd net op het moment dat die onverteerbaar had kunnen worden voor de instellingen.

In die zin zijn we akkoord met diegene die zei "we hebben een belangrijke gelegenheid laten schieten...", en laat het duidelijk zijn dat we het niet hebben over de gelegenheid om uit de gevangenis te komen in een doodskist, maar over de veel meer opwindende mogelijkheid om het eigen bestaan zelf te bepalen door de isolatie en de desolidarisering te doorbreken die opgelegd worden door de dagelijkse gang van zaken in de gevangenis.

Terugkomende op de rol van de vereniging Pantagruel, lijkt het absoluut schadelijk om een nationale coördinatie van gevangenen voor te spiegelen die beheerd zou worden door deze vereniging. In de handen van deze vereniging zullen de strijden van gevangenen geen andere doelen kunnen hebben dat wat in dit geval geschetst werd.

Deze overtuiging wordt versterkt door de nationale coördinatie in wording Mai dire Mai waarvan het erevoorzitterschap aan niemand minder dan Alessandro Margara voorgesteld wordt, de voormalige algemene directeur van de gevangenis en nog steeds de eerste medewerker aan het opstellen van de wet Gozzini.

Het is niet aan ons om gevangenen de les te spellen over de verantwoordelijken ervan en de gevolgen die deze wet in de gevangenis gehad heeft in termen van afbraak

van solidariteitsbanden onder gevangenen.

Moge het duidelijk zijn dat deze kritieken geen muur willen zijn in de verhouding tussen binnen en buiten, tussen gevangenen en wij. Gezien de talrijke moeilijkheden die de communicatie via brieven toonde in verband met het delen van de strijd binnen en de solidariteitsinitiatieven buiten, wil deze tekst uiteindelijk de versterking van medeplichtigheid en solidariteit bewerken – zonder erevoorzitterschap of gecentraliseerde leiding.

Uiteraard weten we op dit moment niet of en hoe andere gevangenen geantwoord hebben op deze 'vraag'. Daarom nodigen we iedereen uit om bijdrages en berichten uit andere gevangenis en blijven opsturen. In het bijzonder nodigen we alle gevangenen die deelgenomen hebben of deelnemen aan de strijd voor de afschaffing van het ergastolo uit om op deze open brief te antwoorden zodat er een snelle en volledige verduidelijking komt.

Dit gezegd zijnde bevestigen we opnieuw onze onvoorwaardelijke solidariteit met alle echte, individuele of collectieve strijden binnen de gevangenis, in de overtuiging dat de gevangenis vernietigd moeten worden.

Assamblea van 22 december 2007 Napels

[Vertaald uit *La Bella, bollettino di comunicazione e sostegno ai prigionieri in lotta contro l'ergastolo*, nummer 2, januari 2008]

[Schildering op gevangenis muur in Italië]

ENKELE BEDENKINGEN

OP 22 DECEMBER 2007 werd in Napels de derde samenkomst gehouden voor steun aan en solidariteit met de strijd tegen het ergastolo die op 1 december in Italië begonnen is.

Het belangrijkste onderwerp van de discussie was uiteraard de tekst geschreven door ergastolani uit Spoleto en meer in het bijzonder hun stopzetting van de hongerstaking.

De droefheid en bitterheid over de modaliteiten waarin deze strijd werd stopgezet werd onderschreven door alle aanwezigen op de assemblea. In deze tekst willen we een aantal bedenkingen naar voren schuiven die op dit moment nog meer noodzakelijk zijn.

Tijdens de eerste assemblea in Napels op 17 en 18 november werd gediscussieerd over de steun die anarchistische en antiautoritaire kringen gezamenlijk konden geven in verband met deze strijd. De moeilijkheid om een partiële strijd te steunen kwam al gauw bovendrijven; een strijd die niet alleen de stilte rond de gevangenis probeert te doorbreken maar die vooral de meest onmenselijke vorm van opsluiting die een mens kan ondergaan wil afschaffen: de levenslange gevangenisstraf.

De aarzeling over onze steun werd vooral overstegen door het radicale en zelfbepaalde karakter dat naar voren kwam door de oproepen langs de kant van de ergastolani. Onmiddellijk vonden er solidariteitsinitiatieven plaats die zich al gauw verspreid hebben tot buiten de Italiaanse grenzen.

Voor ons anarchisten is het vrij moeilijk om een strijd te aanvaarden die het risico loopt te eindigen met een wetsvoorstel van de geïnteresseerde van dienst en die dus institutionele referentiepunten aanvaardt om haar doelen te bereiken: de situatie die geschapen is na de inmenging van Pantagrueel zou niet als een verrassing mogen overkomen, maar zou daarentegen begrepen moeten worden als een moment

[Vandalisme tegen Italiaans Consulaat in Gent]

van versnelling van de institutionele recuperatie van een situatie die waarschijnlijk al snel uit de handen van de recupereerders van alle soort geglipt zou zijn. We proberen het beter uit te leggen: de beslissing tot hongerstaking is een strijdkeuze die waarschijnlijk niet gekozen was, een strijd die vertrekt vanuit deze veronderstellingen is een strijd die alle antigevangenis kringen aangaat. Meer nog omdat dit kwam na jaren van stilte en sociaal isolement, nog meer omdat dit toeliet de banden tussen binnen en buiten aan te halen die alsmaar zeldzamer werden. Dat zijn de motivaties voor onze steun. Niettemin wisten we vanaf het begin dat deze strijd, aangezien ze partiël is, had kunnen eindigen in het parlement met een simpel wetsvoorstel. De modererende en recupererende actie van Pantagrueel heeft dat eigenlijk alleen maar versneld en de contradicties doen bovendrijven. Maar onze strijd voor de vernietiging van de gevangenis mag niet verzwakt komen uit dit soort van stellingnames. Zelfs wanneer er maar één gevangene in strijd is, zullen wij hem steunen. In deze maanden zijn er banden van coördinatie en samenwerking tussen kameraden geboren die niet mogen en kunnen uitgewist worden met een pennentrek. Onze onvoorwaardelijke steun aan diegenen die binnen

strijden met radicaliteit en vastberadenheid blijft standvastig en meer overtuigend dan ooit. Tegenover de situatie die zich momenteel opdringt, mogen we niet terugdeinzen, ze moet aangegaan worden met een herlancering van initiatieven en solidariteit met allen die binnen strijden. De strijd tegen de gevangenis eindigt niet met partiële verworvenheden (of nederlagen), maar alleen met de vernietiging van dit koude monster.

**Cassa Anarchica di Solidarietà
Anticarceraria
Latina**

[Vertaald uit *La Bella, bollettino di comunicazione e sostegno ai prigionieri in lotta contro l'ergastolo*, nummer 2, januari 2008]

THE GODFATHER IS GEEN FILM

*Kort communiqué uit Lecce over democratie,
censuur en staats-mafieuze intimidatie*

Gisteren 22 december 2007 werden de huizen van drie anarchisten uit Salento, waarvan er twee samenwonen, doorzocht door agenten van de Digos [politieke politie] van Lecce. Op bevel van de procureur van Lecce zochten ze materiaal (informatica,...) in verband met een poster die, volgens het decreet van de huiszoeking, geplakt zou zijn op de muren van Lecce. De poster zou beledigende uitspraken bevatten over Cesare Lodeserto, de voormalige directeur van het CPT 'Regina Pacis' van San Foca [het vroegere gesloten asielcentrum]. Lodeserto is een gekende folteraar die ook door de magistratuur veroordeeld werd voor gijzeling, geweld in huiselijke sfeer, simulatie van delicten. Er zijn nog drie andere procedures lopende tegen hem.

De Digos nam computers, cd's en pamfletten mee. Dit lijkt een uitloper te zijn van een strafprocedure tegen negen anarchisten uit Salento omwille van smaad en verstoring van religie. Dit zou gebeurd zijn tijdens de investituermis van dezelfde Lodeserto als missionaris.

Het moet gezegd worden dat deze huiszoeking bevolen werd voor contestatie van een smaaddelict: een duidelijk signaal om te zeggen dat kritiek en tegenstand in een democratisch regime niet toegestaan is. Nog duidelijker is de mafieuze intimidatieboodschap die ze wilden geven, terwijl ze tegelijkertijd proberen elke daad en elk initiatief van anarchisten in Lecce te nekken. Of die nu gebeuren of niet doet er weinig toe, vooral als het gaat over iets dat te maken heeft met de Kerk en haar volgelingen. Op dit punt willen we een stap terugzetten, en vragen aan alle kerkelijke en institutionele autoriteiten dat vandaag nog begonnen wordt met de heiligverklaring van Cesare Lodeserto, de aandacht waardig van diegenen die zijn werk hebben weten verstaan...

Twee personen wiens huis doorzocht werd

[Gepubliceerd op www.informa-azione.info]

HUISZOEKINGEN IN ROVERETO

Deze morgen (20/11) heeft de Digos [politieke politie] op bevel van de eenzame procureur Paolo Storari van Trento de huizen van enkele anarchisten uit Rovereto doorzocht. Vier kameraden zijn in beschuldiging gesteld voor gebroken ruiten van een winkel die eigendom is van een bekende fascist van Fiamma Tricolore. Terwijl de agressies tegen vreemdelingen tegenwoordig dagelijks zijn (ook in Trento), terwijl het nachtelijke geweld gelegitimeerd wordt door bijeenkomsten en andere publieke manifestaties die georganiseerd worden door leghisten [leden van de extreem-rechtse partij Lega Nord] en fascistten, worden... kameraden beschuldigd. De boodschap had niet duidelijker kunnen zijn. De racisten slijpen hun messen terwijl de magistratuur de andere kant opkijkt.

Geen verrassing. Het gerecht heeft altijd al de privileges van de heersende klassen verdedigd. Telkens wanneer die elke reële consensus kwijtraken, is het altijd al handig geweest om wat olie op het vuur van de oorlog tussen armen onderling te gooien. Dat spelletje leidt tot progroms. De journalisten stoken op om het de vreemdelingen lastig te maken. De centrum-linkse regering ordonneert raswetten.

We hebben helemaal geen zin om daar naar te staan gapen.

Kameraden uit Rovereto

ARRESTATIES IN MILAAN

In de nacht van 29 op 30 december 2007 werden drie kameraden, Fred, Zeno en Ale, aangehouden door de politie en meegenomen naar het commissariaat. Rond 6u 's morgens werden hun huizen doorzocht, daarna werden de drie kameraden overgebracht naar de gevangenis van San Vittore. Ze worden beschuldigd van bezit van explosieven en verzwaarde beschadigingen aan een bankautomaat in de omgeving van het stadion San Siro.

Op 2 januari werden de drie kameraden vrijgelaten uit de gevangenis. Ze werden onder huisarrest geplaatst in de huizen van hun ouders in afwachting van het proces. De openbare aanklager wees op hun sociale gevaarlijkheid en op het feit dat al de kameraden al eerder aangeklaagd werden voor gelijkaardige feiten.

[Op basis van informatie die gepubliceerd werd op www.informa-azione.info]

Op 3 oktober 2007 werd de kameraad Giorgos Voutsis-Vogiatzis gearresteerd enkele minuten nadat hij een ETE-bank in Athene had overvallen. Hij zit momenteel opgesloten in de gevangenis van Korydallos (Athene) in afwachting van het proces. Vanaf zijn arrestatie vonden er een hele reeks destructieve aanvallen plaats in solidariteit.

Enkele maanden geleden veroordeelde de Griekse Staat reeds een andere kameraad, Giannis Dimitrakis, voor een aantal bankovervallen tot 35 jaar gevangenisstraf.

BRIEF VAN GIORGOS VOUTSIS-VOGIATZIS

vanuit de gevangenis van Korydallos

Nu ze allemaal hun bek houden, laat ons praten over keuzes.

“... Velen van ons zijn gestorven of werden gevangen genomen; vele anderen raakten gewond en konden niet meer ageren, sommigen vergleden zelfs naar de achtergrond omwille van hun gebrek aan moed, maar ik denk dat ik kan zeggen dat onze ontwikkeling als geheel nooit happerde wanneer ze zich stortte op de kern van de vernietiging.”

DE MODERNE INSTELLINGEN VAN REPRESSIE EN UITBUITING AANVALLEN vraagt – eerst en vooral – de weigering van de massaproductie van bewustzijn die deze wereld baart. Autoriteit staat niet langer voor een gepriviligeerde administratietechniek die door het net van een elitaire minderheid geweven zit. Autoriteit is een geperverteerde sociale verhouding die in elk aspect van het leven tot uiting komt. De mutatie van het sociale antagonisme heeft onvermijdelijk de noodzaak voor een herstructurering en sofisticatie van de oude vormen van repressie geschapen. Dit proces valt noch uit de lucht, noch werd het eenvoudigweg opgelegd door fysieke drang. Sociale verhoudingen kregen doorheen de decennia binnen de sociale fabriek vorm en hebben vele eigen kernwoorden. Integratie, ‘moraliteit’, homogeniteit, ‘burgerzin’. Zo brachten de bazen managers en hun opzichters voort, de moderne klasse om de kloof te overbruggen die evengoed verklaard syndicalist als gehoorzame werker noemt die, na – eindelijk – de ketenen van de massaproductie te hebben gebroken, nu in staat is om zijn eigen handboeien te hebben. Ze hebben vrijwilligers gemaakt om de visie van een ‘Groot Griekenland’ leven in te blazen. Onbetaalde gehoorzame mensen die hun vrijwillige onderdanigheid ‘teruggeven aan de maatschappij’ noemen. Sociale groepen die werken voor het behoud van de bestaande repressie en uitbuiting die nu de rol van schokvangers spelen waarbij ze hun bijdrage leveren aan de globale aanval van de bazen.

Organisaties (zoals bijvoorbeeld de NGO’s) die geschapen werden vanuit de nood van de democratie aan een humanitair imago. Gebaseerd op geweldloosheid en liefdadigheid zijn ze druk bezig de begraafplaatsen klaar te maken voor de doden van morgen op hun democratische slagvelden. Ze onderhouden de moderne werkkampen in de derdewereldlanden. Fabrieken van ellende, waar de slaven van de economie de glazen ruit van de Westerse beschaving maken en de instemming van het moderne schizo-proletariaat bewerken door haar klassebewustzijn om te vormen tot consumentenbewustzijn.

CHRONOLOGIE

17/11 Griekenland - Jaarlijkse herdenking van de opstand tegen het kolonelsregime op 17 november 1973, waarna de politie gewapenderhand binnenviel op de Polytechnische School in Athene. Tientallen mensen werden vermoord en gefolterd. In verschillende steden vinden betogingen plaats van duizenden mensen. Tientallen banken, overheidsinstellingen en camera’s worden

aangevallen. In Thessaloniki ontploft om 4u20 een gasbom aan het politiekantoor van het Evosmos-district. Twee politiewagens en een camionet worden vernield, de ruiten van het politiekantoor springen. ‘Een kleine groep van vooral mentaal gestoorde mensen, met een sterke drang naar illegale acties waarbij publieke en private eigendommen vernietigd worden’ [term van de procureur Floridis] zegt te hebben gehandeld in solidariteit met de anarchisten Tsourapas en Kontorevithakis. Op 5

juni 2007 werden Marios Tsourapas en Chrissostomos Kontorevithakis aangehouden op beschuldiging van een poging tot opblazen van een politiewagen in Athene. Een derde persoon vergezelde hen, maar heeft verder geen banden met de anarchistische beweging. Na hun arrestatie werden beiden kameraden in elkaar geslagen en gefolterd door de politie. Het communiqué eist eveneens de vrijlating van de anarchiste Christina Tonidou, die gearresteerd werd op het terrein van de universiteit in

Thessaloniki op beschuldiging van het smijten van molotovs, en van ‘alle gevangenen van de democratie’.

18/11 Athene - In het Kifisia-district wordt een bankautomaat aan een supermarkt opgeblazen, naar alle waarschijnlijkheid met een dynamietstaaf.

19/11 Thessaloniki - Volgens de politie vielen een vijftiental gemaskerde individuen het gemeentehuis van het Triandria-district in Thessaloniki

De 'burgers', de gewapende helden van de Griekse democratie zijn een moderne uitdrukking van wet en orde. Ze nemen actief deel aan vrijwilligerswerk voor beveiligingsprojecten, ze tippen de politie over verdachte figuren en vallen zelfs delinquenten aan. Daarna krijgen ze een kleine beloning van de flikken voor hun verdiensten en voelen ze zich trots. De vraag naar veiligheid is niet langer een opgelegde gemeenplaats, het is een sociaal instinct. Een geperverteerde gemilitariseerde vraag naar een genadeloze verdediging van eigendom. De flikken zijn niet de enigen met uniformen. Ook de moraliteit van deze wereld draagt een uniform en heeft zich met kracht aan de zijde van de bazen geschaard.

Op 3 oktober 2007 heb ik de ETE (Ethniki) Bank in de Gyzi straat beroofd. Toen ik terug naar buiten kwam, ongeveer anderhalve minuut na de overval en terwijl ik op m'n fiets zat, merkte ik een voorbijganger op die de Ragkavi straat overstak. Hij was niet ver van mij, een straat parallel aan waar ik me bevond. Hij begaf zich in mijn richting. Na een kort gesprek en terwijl ik nog steeds op m'n fiets zat, werd deze voorbijganger plots een 'held'. Hij trapte tegen mijn fiets waardoor ik botste met een voorbijrijdende wagen. Ik viel van de fiets, op het voetpad. Vanaf dan loeiden overal om me heen de alarmen...

Mijn keuze om een bank te overvallen is een punt in mijn weg naar negatie. Guerilla-aanvallen tegen de rijkdom van de vijand door onteigeningsdaden houden een blijvende keuze tot aanval in zich, die historisch gezien coherent is met de geschiedenis van de negatie. Coherentie moet met een militaire [sic] stap bewegen tussen denken en handelen. Relschoppers, overvallers, brandstichters,... allen zijn detonators die dezelfde oorlog ontsteken. De negatie van werk is een gedeeltelijke negatie van de economie en haar wereld. Loonarbeid is een vervreemd proces dat ongelijkheden voortbrengt, gebaseerd op de uitbuiting van de ene door de andere. Het is de commercialisering van de natuurlijke menselijke drang tot creatie, het is de integratie van deze drang in de sociale fabriek van vervreemde relaties. Vervreemd werk heeft haar eigen ethiek van onderwerping. Legaliteit, het bazen-model, carrière.

Waar werk je? Hoeveel verdien je? Wanneer heb je vrij? Vragen om de sociale status van de bevraagde te onderzoeken. Vervreemd werk beheert en organiseert ook de vrije tijd, die evengoed gemodificeerd is door de werkstatus die haar tot slaaf maakt (weekend, vakantiedagen, vrije dagen). Eigenlijk bepaalt werk ons hele bestaan. Ons dagelijkse gesprek... hoe was op het

werk? Wanneer word je uitbetaald? Ons gemoed... ik ben doodmoe vandaag, ik heb in niets zin, ik moet morgen vroeg opstaan. Uiteindelijk zien we hoe duidelijk de diepe betekenis van tijd is voor de wereld van werk en de noden van de economie. De immateriële dimensie van tijd krijgt een materiële uitdrukking die gemodificeerd wordt door het uurrooster van ons dagelijkse gevangenschap. Een economisch mechanisme van gevangenschap overvallen is niet de enige keuze om de negatie van werk te verwezenlijken. Maar zelfs aanvallen tegen economische doelwitten zijn een radicale suggestie van organisatie en strijd, die een voorzet geeft voor het project van de vernietiging van werk.

Ik wil het opnieuw zeggen: de negatie van werk is een gedeeltelijke negatie van de economie en haar wereld. Bijvoorbeeld: de onteigening van koopwaar (uit boekenwinkels en supermarkten) is een soort negatie van de consumptie, maar geen totale aanval op de economie. Een bank overvallen is een manier tot negatie van werk, maar het is geen totale aanval op het kapitalisme. Als het doel al iets verantwoordt, dan is het zeker niet het middel, maar de keuzes die tot stand komen voor de actie. De middelen volgen op de beslissing om te handelen. Ze staan in een dialectische verhouding tot het project. Ze krijgen erbinnen gestalte, maar vormen het niet. Mijn beslissing om de ETE Bank in Gyzi te overvallen is geen rancuneuze, onvoorziene poging gebaseerd op de wapens die ik bezat, maar een punt in mijn weg naar de totale negatie van deze wereld. Een weg zonder eindbestemming, maar met vele intermediaire kruispunten, even talrijk als de wapens die een revolutionair in zijn arsenaal heeft. Dus, als er iets is dat we moeten terugpakken, dan is het wel individueel bewustzijn. Anders is alles dat collectief is en gebaseerd is op massa, gedoemd om de simultane nederlaag van ons bewustzijn te reproduceren, en dat zullen de nieuwe verslagen massa's van ons tijdperk worden.

De vijandelikheden gaan door.

Giorgos Voutsis-Vogiatsis

In de plaats van een PS: De identiteit van een persoon is niet bepaald door zijn voornaam, maar door zijn manier van doen en door zijn eigen keuzes. We weten echter dat wanneer de camera's kapotgeslagen worden en de informanten van de leugen genadeloos in elkaar geslagen worden, een klokje begint te tikken die een omgekeerde realiteit meet. Diegenen die mijn 'persoonlijke gegevens' door het slijk gehaald en geplunderd hebben, zullen mij spoedig tegenover zich vinden. Bij elke solidariteitsactie wil ik dat alle vermeldingen van naam al mijn voornamen bevatten.

aan. Met stenen en andere objecten beschadigden ze de voorgevel en een auto van de gemeentepolitie. Er werden communiqués rondgestrooid die de vrijlating eisten voor de anarchisten Tsourapas en Kontorevithakis, waarna ze wegvluchten op brommers.

24/11 Athene - Een tiental anarchisten vallen rond 21u30 het Ministerie van Economische Zaken aan. Met stenen en staven slaan ze vele ruiten in. De actie gebeurde in solidariteit

met gevangen anarchisten.

24/11 Heraklion - Er wordt een motor gesmeten naar een bankauto-maat van de Agrotiki Bank. De auto-maat wordt compleet verwoest.

26/11 Thessaloniki - Rond 2u50 wordt brand gesticht op een wagenpark van een Franse autodealer. Twee auto's gaan volledig in vlammen op, vijf andere zijn zwaar beschadigd. De volgende dag valt de antiterrorisme-eenheid van de poli-

tie binnen op verschillende adressen. Vier mensen worden in verdenking gesteld. Eén van de vijf, de anarchist Vagelis Botzatzis, wordt opgesloten in de gevangenis. Drie andere anarchisten ontsnappen aan arrestatie.

3/12 Thessaloniki - Een honderdtal anarchisten verzamelen 's middags aan de kantoren van de krant 'Makedonia'. Ze delen pamfletten uit in solidariteit met Vagelis Botzatzis en drie andere anarchisten die ontsnapt zijn aan arrestatie. De kranten Make-

donia et Ethnos, net zoals enkele televisiezenders, hadden foto's verspreid van de voortvluchtige anarchisten. Er wordt een pamflet uitgedeeld dat ondertekend is met 'Anarchisten tegen vulgair journalisme'. Tijdens de bijeenkomst werden slogans gesproken op de muren van het kantoor (binnen en buiten), op een auto van de krant en op voorbijkomende bussen en een politiewagen. De banden van de auto van de krant werden platgestoken. Eén journalist diende zijn ontslag in.

Op 26 november 2007 vond in Thessaloniki een grootse politieoperatie tegen anarchistische plaats. Een hele buurt werd afgezet met politiewagens. De flikken hebben verschillende personen gecontroleerd, in cafés, op straat en op hun werk. De anarchist Vagelis Botzatzis werd gearresteerd en drie andere anarchistische worden gezocht door de politie. Botzatzis, net zoals de drie andere kameraden, worden beschuldigd van een aantal destructieve aanvallen en in het bijzonder van de brandaanslag tegen een Franse autodealer in de nacht van 25 op 26 november 2007 in Thessaloniki. De kranten 'Makedonia' en 'Ethnos' en enkele televisie-journalen hebben de foto's van de voortvluchtige anarchistische verspreid.

BRIEF VAN VAGELIS BOTZATZIS

vanuit de gevangenis van Komotini

IN DE VROEGE MORGEN van maandag 26 november 2007, terwijl ik nog aan het slapen was in het huis van mijn partner, nam de politie mij in een geblindeerde wagen mee naar het algemeen politiehooftkwartier van Thessaloniki. Ook mijn auto werd meegenomen: iemand had mijn wagen gezien in de buurt waar de brandstichting tegen de wagens gebeurd was.

Tegen twaalf uur 's middags op dezelfde dag leidden 20 agenten in burger mij gehandboeid naar het huis van mijn partner zodat ze de huiszoeking konden uitvoeren. Tegelijkertijd doorzocht een ander politieteam het huis waar ik samen met mijn broer woon. Pas de volgende dag, rond 17u30, vertelden ze mij waarvan ik beschuldigd werd. Ze hadden tot dan toe niet toegestaan dat ik contact opnam met een advocaat. Ik word beschuldigd van vijf misdrijven en drie misdaden, meer in het bijzonder van brandstichting (voorbereiding, poging tot en effectieve uitvoering ervan), bomaanval (idem), bezit en vervaardiging van explosieven, bijzonder geval van beschadiging van eigendom van buitenlanders, criminele vereniging, terrorisme, verboden wapenbezit. Tegelijkertijd gaven ze aan dat ik een half uur later voor de onderzoeksrechter zou verschijnen.

Ze zeiden me tevens dat ze nog drie andere anarchistische zochten voor dezelfde aanklachten. Vanaf het begin heb ik gezegd dat ik anarchist ben en dat ik geen enkele beschuldiging aanvaard.

Het is overduidelijk dat het tijdstip waarop dit gebeurd allesbehalve toevallig is. In een tijd van herstructurering van controle en repressie en afbraak van elke vorm van sociale rechten en verworvenheden, proberen de Staat en haar apparaten op eender welke manier dat te vrijwaren. In deze specifieke zaak criminaliseren ze politieke overtuigingen en nauwe relaties. Ze brengen de antiterrorismewetten in stelling en scheppen een interne vijand: de "terroristische" anarchistische. Daarna is het aan de media om elke uiting van waardigheid af te breken op het altaar van het spektakel.

Sinds donderdag 29/11/2007 zit ik in de gerechtelijke gevangenis van Komotini, in afwachting van het proces.

Eén ding is zeker: niets is voorbij, alles gaat door.

SOLIDARITEIT MET DE ANARCHISTISCHE KAMERADEN
DIE VOOR DEZELFDE ZAAK GEZOCHT WORDEN

Vagelis Botzatzis

4/12 Agrinion - Er worden 14 kogels afgeschoten tegen het politiekantoor van Agios Vlassios. Volgens de kranten was er net daarvoor al een aanval geweest met een molotovcocktail tegen een politiewagen en een aanval met eroderend materiaal tegen een undercoverwagen van de flikken.

4/12 Thessaloniki - De krant 'Aggelioforos' krijgt een telefonische opeising binnen van de brandstichting tegen het Algemeen Bureau van Hogeschool-onderwijs in de nacht van 3 op 4 december. De opeising stelt dat de brandstichting plaatsvond in solidariteit met de 17 personen die vervolgd worden voor de volledige vernieling van hun school op 23 november in Pagrati. Na een maand be-

zetting vernielden vandalen alles in de school (computer, schoolarchieven sinds 1930, kantoren en klaslokalen, computers, verwarmings- en verluchtingssysteem, laboratoria...). De directie liet weten dat de schade opliep tot 1 miljoen euro. De dag ervoor werd een student van de school gearresteerd die probeerde te verhinderen dat leraars en leerlingen naar de klaslokalen gingen.

10/12 Athene - In vier verschillende wijken van de Griekse hoofdstad worden diplomatieke wagens (van de Turkse, Filipijnse en Italiaanse ambassade) in brand gestoken. De actie gebeurde in solidariteit met de gevangenen kameraden Giannis Dimitrakis en Giorgos Voutsis-Vogiatzis.

13/12 Athene - De kantoren van de Vereniging van Advocaten worden meer dan twee uur bezet door een vijftigtal anarchistische in solidariteit met alle gevangenen die gestreden hebben tijdens de muiterijen in de Griekse gevangenschappen, met de gevangenen die beschuldigd worden van lidmaatschap van de revolutionaire communistische organisatie '17 November' en met de gevangenen anarchistische. De Minister van Justitie, die een toespraak moest komen geven, is uiteindelijk niet meer komen opdagen. Tegelijkertijd bezetten andere anarchistische het kantoor van de 'Vrienden van de Politie'. De voorzitter van de club, Giannis Mathioudakis, trok zijn revolver en schoot enkele keren naar de bezetters. Een

iemand werd gearresteerd.

21/12 Volos - Twee bankautomaten worden in brand gestoken met behulp van gasbidonnetjes.

21/12 Thessaloniki - Een cabine van elektriciteitsvoorziening voor politiecamera's wordt in brand gestoken.

21/12 Thessaloniki - "De brandstichting tegen de wagen van de gemeente Sykies was een minimaal antwoord op de onrechtvaardige aanhouding van Vagelis Botzatzis en een teken van solidariteit met de drie kameraden die vervolgd worden door de repressieve Staat en de enige terroristische organisatie: de Griekse politie."

24/12 Athene - "Op 24 december vielen we het hoofdkwartier van het

Linksboven: Bezetting van kantoren van Unie van Advocaten (Athene)

Rechtsboven: Brandaanvallen tegen diplomatieke wagens (Athene)

Linksonder: Bezoek aan de kantoren van de krant Makedonia (Thessaloniki)

Rechtsonder: Binnenkant kantoren van de krant Makedonia na bezoek van anarchisten (Thessaloniki)

privébewakingsbedrijf 'Group 4-Wackenhut' aan waarbij ongeveer 15 voertuigen die gebruikt worden voor geldtransporten vernietigd werden. Naast het feit dat dit bedrijf private gevangenen uitbaat in Amerika en Engeland, vormt het in dit land het belangrijkste deel van het groeiende pseudo-politiekorps van veiligheidsprofessionelen. Ze overspoelen de straten, planten overal big brother camera's neer, laten de rijkdom van de banken circuleren en beschermen vele kapitalistische doelwitten. Zo dragen ze bij tot de groei van sociale controle en repressie. [...] De boodschap is duidelijk. Tegenover de woede van de opstandelingen zullen ze nooit veilig zijn, zelfs niet in hun hoofdkwartier. Onze aanval was een solidariteitsactie met onze opgesloten kameraden Giannis

Dimitrakis, Giorgos Voutsis-Vogiatzis, Marios Tsourapas, Chrisostomos Konthorevithakis, Vagelis Botzatzis en met de gevangenen van de revolutionaire organisatie 17 November die in totale isolatie worden gehouden. Dit is tenslotte een solidariteitsactie met de opstandige gevangenen van april, waarvan velen gefolterd worden of voortdurend overgeplaatst worden. Alles gaat verder..."

24/12 Athene - Een bankautomaat wordt in brand gestoken.

27/12 Athene - Nadat de politie binnengevallen was op de Polytechnische school waar een benefietoptreden gepland was voor gevangen kameraden, wordt de repolitie tot twee maal toe aangevallen met ste-

nen, stokken en molotovcocktails.

1/1/2008 Athene - "De aanval tegen de Geniki Bank [brandstichting in het bankfiliaal 20 minuten na middernacht, nvdv.] op 1/1/2008 gebeurde in solidariteit met de gevangen strijders. Terwijl in het stadscentrum de 'viering' van het nieuwe jaar georganiseerd wordt, willen wij door aan te vallen bewijzen dat de vlam van de negatie niet zal stoppen met branden; ook niet in dit nieuwe jaar, ondanks welk repressief plan dan ook. Vrijheid voor Kontorevithakis en Tsourapas."

5/1 Athene - Brandstichting tegen de kantoren van Nea Demokratia (regeringspartij) in solidariteit met Marios Tsourapas, Chrisostomos Kontorevithakis, Vagelis Botzatzis en

alle gevangenen van de staat.

8/1 Nicosia - Gevangenen stichten brand in de toiletten van de gevangenis met hun kleren, lakens, anti-insectenspray en ander brandbaar materiaal. De politie blust de brand voor die verdere uitbreidde.

11/1 Athene - De wagen van Panos Sombolos, een erg bekend politiereporter en voorzitter van de Atheense Unie van Journalisten, wordt bekogeld met stenen.

[Berichten grotendeels overgenomen van <http://directactiongr.blogspot.com>]

Sabotage van televisiedistributie in Millau

GEEN SPEKTAKEL VANAVOND

OP 22 AVRIL 2007 moesten tussen de 4000 en 10 000 woningen in Millau het stellen zonder televisie, radio, GSM en tegelijkertijd de avond van de verkiezingen missen - de eerste ronde van de presidentsverkiezingen - door sabotages tegen de zender van Pouncho in Agast en tegen de distributiezenders op de heuvel van Andan en Renard, op het plateau van Larzac.

Op donderdag 13 september 2007 worden Guilhem (23 jaar) en Rémi (25 jaar) aangehouden in Aveyron. Bij de onderzoeksrechter bekennen ze één van de drie sabotages, die op de heuvel van Renard, vlakbij de boerderij van Combets. Ze hebben echter volledig geweigerd aanwijzingen te verschaffen over eventuele medeplichtigen voor de andere aanvallen. Guilhem en Rémi werden onder onderzoek geplaatst voor 'vernietiging van openbare eigendommen' en 'criminele vereniging'. Omwille van een eerdere veroordeling voor een actie tegen reclame werd Guilhem opgesloten in de gevangenis. Rémi werd onder juridisch toezicht geplaatst. Beiden riskeren een lange tijd in het duister.

De klacht komt van TDF [Télévision de France], eigenaar van de zender en van de gemeente van Millau. Het onderzoek wordt geleid door de SRPJ van Toulouse. Het schijnt dat één van de elementen die tot hun arrestatie geleid hebben (naast fichage en af luisteren van telefoonverkeer) een directe getuige is, een fietser die in de regen aan het rondrijden was en zichzelf wel genoeg flik vond...

De notie van schuld en onschuld heeft alleen maar betekenis voor de krenge in uniform - bont of blauw - en hun dienaars. Toch is het belangrijk om solidariteit te uiten met diegenen die het spektakel van de hansworsten op de schermen verlaten hebben om onder de sterrenhemel op zoek te gaan naar wat meer vrijheid voor allen.

Als solidariteit geen ijdel woord is dat bij elke arrestatie wordt afgekondigd, maar een praktijk die ons medeplichtig maakt voorbij de mate van affiniteit met of kennis van deze kameraden, dan kan ieder zich hun aanval toe-eigenen, op de manier die hij geschikt acht. Niet op een slachtoffer-basis, maar door bijvoorbeeld sabotage en directe actie tegen alle schadelijkheden binnen handbereik te verdedigen.

Dat de golf van de revolutie die van de repressie wegvaagt!

20 september 2007

Na 21 dagen gevangenis werd Guilhem op 2 oktober onder huisarrest geplaatst in afwachting van het proces.

[Vertaald uit *Cette Semaine*, nummer 94, november 2007]

RELLETJES IN DE GEVANGENIS VAN FLEURY

Op oudejaarsavond braken er relletjes uit in de gevangenis van Fleury-Mérogis, nadat 450 gevangenen op de binnenplaats verzameld werden omdat er brand was uitgebroken. De ERIS [speciale interventiegroep van gewapende en gemaskerde cipiers, nvdv.] zijn tussenbeide gekomen.

Rond middernacht wierp een gevangene een brandend laken uit het raam van zijn cel. Dat laken zou gevallen zijn op een hoop afval die voor een verluchtungspijp lag. Daardoor verspreidde de rook zich door de hele vleugel van de gevangenis. De directie besliste de afdeling te evacueren. Op de binnenplaats braken toen relletjes uit. Verschillende gevangenen kropen eveneens op daken en sloegen ramen van de eerste verdieping kapot.

Tegelijkertijd was er blijkbaar een elektriciteitspanne, waardoor de gevangenen allemaal in het donker stonden. Rond 5u30 dwong de ERIS de gevangenen in kleine groepjes terug naar hun cellen. De gevangene (18 jaar oud) die het brandende laken door het raam gesmeten had, moest verschijnen voor de rechtbank van Evry.

[Gebaseerd op informatie van <http://paris.indymedia.org>]

AGITATIE IN GESLOTEN ASIELCENTRA IN FRANKRIJK

Getuigenis uit het centrum van Vincennes

ONGEVEER EEN MAAND GELEDEN IS een sans-papier ontsnapt uit het gesloten centrum van Vincennes. Sindsdien zijn de politieagenten bijzonder nerveus en agressief tegen de 'gevangenen'. Ze komen bijvoorbeeld op eender welk uur 's nachts binnen om de kamers te doorzoeken, ze doen 8 tot 10 ronden per dag in plaats van 3. Na deze ontsnapping kregen de agenten het bevel iedere avond alle sans-papiers te tellen om na te gaan dat er niemand ontsnapt was. Eergisteren weigerden de gevangenen zich te laten tellen als ze vee en weigerden terug te keren naar hun kamers. De agenten hebben de oproerpolitie CRS erbij gehaald die een deel van de nacht in Vincennes gebleven zijn.

Gisterenavond, routine. De agenten doen hun ronde en beschuldigen een man die aan het roken was dat hij een aansteker heeft binnengesmokkeld. Ze boeien hem om hem in isolatie te steken. Andere sans-papiers vinden dit onrechtvaardig en vragen de agenten de man los te laten. Ze doen hun rechten en hun weigering van het arbitraire gelden. Massale beweging, geweld van de politie. Uiteindelijk zijn er drie lichtgewonden bij de gevangenen. Ze zijn naar de dokter geweest, maar bleken niets gebroken te hebben. De CRS zijn dan teruggekomen en zijn tot 4u 's morgens gebleven.

Deze incidenten vonden plaats in een meer algemene context. Na de overplaatsing van een sans-papier uit Roissy naar Vincennes begonnen het nieuws over de gebeurtenissen in Mesnil Amelot rond te gaan. Drie dagen geleden is er een hongerstaking begonnen. Vandaag zullen van de 260 gevangenen verdeeld over de twee centra van Vincennes ongeveer de helft in hongerstaking gaan.

Al drie nachten lang mobiliseren de gevangenen zich om de ellendige omstandigheden in het centrum aan te klagen: een straaltje warm water in de douches, slechts gedeeltelijke verwarming, isolatie zonder reden, vernederingen en gratis politiegeweld, soms een arbitraire uitwijzingsbestemming (vandaag zou een Algerijn uitgewezen worden naar Marokko, ze hebben hem niet kunnen meepakken dankzij de mobilisatie van zijn collega's sans-papiers) en het niet-respect voor de waardigheid en de rechten van de mens...

De gevangenen klagen ook de praktijken van het medisch personeel aan: het duurt dagen om een eenvoudige Doliprane te bekomen, besmettelijke ziektes gaan hier makkelijk rond. Een sans-papier legde uit dat "de dokters liever hun relaties met de prefectuur verzorgen dan te verklaren dat de gezondheidstoestand van bepaalde gevangenen niet verenigbaar is met opsluiting." [...]

Getuigenis uit het gesloten centrum van Vincennes

30 december 2007

[Meer informatie is op het moment van publicatie niet beschikbaar...]

BLOKKADE VLUCHTELINGEN-GEVANGENIS IN NEDERLAND

Vroeg in de ochtend op 27 december 2007 hebben enkele mensen zich vastgeketend aan de poorten van de vluchtelingengevangenis Alphen aan den Rijn. Op het gebouw verschenen de slo-gans 'Sloop de bajes', 'Sluit deze hel', 'Geen mens is illegaal', 'Breek de staat'. Verschillende mensen werden opgepakt en nadien weer vrijgelaten. De vluchtelingengevangenis trad in werking midden oktober 2007. De gevangenen worden bewaakt door het private bedrijf Securicor dat ook de gevangenen in de gevangenisboten bewaakt.

Het voorbije anderhalf jaar werden verschillende vluchtelingengevangnissen herhaalde-

lijk geblokkeerd. De Werkgroep Stop Deportaties, die ook deze keer aan de basis van de actie lag, ging zo'n dertien keer ongeveer op dezelfde manier tewerk en lijkt wel te verzanden in een kwantitatief opbod. Mensen ketenen zich vast aan de omheining (of aan de brug bij de gevangenisboten) met lock-ons, en wachten totdat ze opgepakt worden. Het zijn symbolische acties die vooral op de media gericht zijn. Ze gaan telkens gepaard met een tekst die vanuit een humanitair standpunt de opsluiting van migranten bekritiseert en hen voorstelt als onschuldige slachtoffers van het onmenselijke deportatiebeleid. Over andere vormen van opsluiting (op enkele meters van de vluchtelingengevangenis in Alphen aan den Rijn staat een 'gewone' gevangenis...) wordt gezweven.

Midden december 2007 - Er begint een strijd in het gesloten centrum (CRA) van Mesnil-Amelot, vlakbij Roissy. Gevangen sans-papiers schreven op hun T-shirts, maakten een klachtenbundel, weigerden naar hun kamers terug te keren en sommigen gingen in hongerstaking.

27 december - Abou, die door de flikken beschouwd wordt als één van de aanstokers, wordt overgebracht naar het CRA van Vincennes. Dezelfde dag nog beginnen de gevangenen van Vincennes op hun beurt een hongerstaking en weigeren terug te keren naar hun kamers.

28 december - 150 CRS vallen binnen in het centrum om de gevangenen te verplichten terug te keren naar hun kamers. Drie nachten lang blijven de CRS terugkomen om de revolutie te breken.

3 januari - Zo'n 200 mensen komen bijeen voor het centrum van Vincennes. Er vinden elke dag bijeenkomsten plaats aan het centrum.

4 januari - De prefectuur organiseert een geleid bezoek voor journalisten om aan te tonen dat er binnen niets aan de hand is en dat de detentieomstandigheden niet onmenselijk zijn.

5 januari - Een duizendtal mensen betogen aan het CRA van Vincennes. De media zwijgt in alle talen over alles wat met de centra te maken heeft.

De flikken vragen de gevangenen te stoppen met de hongerstaking, in ruil voor vrijlating. Een paar dagen later wordt de hongerstaking stopgezet.

10 januari - Niemand werd vrijgelaten. De gevangenen weigeren opnieuw geteld te worden.

CHRONOLOGIE VAN VERZET TEGEN DE JEUGDGEVANGENISSEN

FEBRUARI 2006. NANTES

BEZETTING VAN DE TOEKOMSTIGE WERF VAN DE
JEUGDGEVANGENIS (EPM) IN ORVAULT.

In de nacht van zondag 19 op maandag 20 februari 2006 betreden een 60-tal personen de toekomstige werf van de jeugdgevangenis in Orvault en bezetten de grond en de bomen. Boomhutten worden gebouwd waarin een tiental mensen zich installeert om een ontruiming te bemoeilijken. Tegelijkertijd worden spandoeken opgehangen aan de ring rond Nantes en op verschillende plaatsen worden pamfletten uitgedeeld. Vanaf dinsdagochtend, rond 7u50, worden de personen die aan de voet van de bomen zitten geëvacueerd door de politie. Rond de middag wordt een picnic geïmproviseerd op de Handelsplaats door de mensen die van ver gekomen zijn om mee te helpen. Woensdagochtend wordt een kraan van een werf van Bouygues in het centrum van Nantes bezet in solidariteit met de boombezitters. Een spandoek met de slogan 'tegen alle gevangenis' wordt ontrold. De mensen worden opgepakt door de politie en weer vrijgelaten. Tegelijkertijd ontruimt het interventie-escadron van de politie (GIPN) de kraanbezitters. Deze worden gearresteerd en na een tijd zonder vervolging vrijgelaten. 's Avonds heeft een open vergadering plaats rond de strijd tegen de jeugdgevangenis en tegen de gevangenis in het algemeen. Vrijdagochtend ontruimt het interventie-escadron de boombezitters. Ter ondersteuning komt een groep ter plekke en probeert de ontruiming te vertragen. Na een korte identiteitscontrole op het commissariaat worden de boombezitters zonder vervolging vrijgelaten. Zaterdagmiddag wordt een manifestatie georganiseerd die probeert op de werf van de jeugdgevangenis te komen, wat verhinderd wordt door de mobiele garde van het leger aan de ingang. De betoging gaat verder in de richting van de nabijgelegen gevangenis. Een geluidsinstallatie wordt neergezet langs de gevangensmuren en er vinden discussies plaats met de bezoekers. Gedurende de hele week vinden verschillende acties plaats om de bezetting en de gevangenis in het algemeen zichtbaar te maken (door het massaal verspreiden van pamfletten, spandoeken, posters, graffiti's...). De week erop wordt de werf opnieuw tot stilstand gebracht door technische mankementen en de lokalen van de Gerechtelijke Jeugdbescherming (PJJ) die meewerkt aan de jeugdgevangenis worden verschillende keren op slot gestoken en herverft.

25 MAART 2006, CARNAVAL IN LAVAU

Op 25 maart 2006 neemt een praalwagen tegen de toekomstige jeugdgevangenis deel aan de carnavalsoet. De praalwagen herinnert iedereen eraan dat kinderen vanaf 2007 achter de hoge gevangensmuren zullen opgesloten worden. Een 200-tal mensen gaat door tot aan de werf van de toekomstige jeugdgevangenis. Om de woorden met daden te verbinden brengen sommige mensen schade toe aan het materiaal van de werf. De betogers vervoegen daarna de carnavalgangers. Onder applaus van de menigte wordt een symbolische gevangenis in het openbaar in brand gestoken in de pot van Meneer Carnaval.

24 MAART 2007, PORCHEVILLE

GEEN GEVANGENISSEN VOOR MINDERJARIGEN NOCH IN PORCHEVILLE, NOCH ELDERS

IN FEBRUARI 2006 werd de werf van een gevangenis voor minderjarigen, de EPM in Orvault (Nantes) bezet door tegenstanders van dit project. De bezetting hield een week lang stand. Eind maart 2006 eindigde een anti-gevangenscarnaval in Lavaur (Toulouse) met een gedeeltelijke sabotage van een andere werf van een gevangenis voor minderjarigen. Dit zijn enkele verzetsdaden die zichtbaar gemaakt werden, naast het dagelijkse verzet van diegenen die opgesloten zitten: ontsnappingen, sabotages, brandstichtingen, confrontaties met de toezichters,... Dit verzet wordt vaak verzwegen en in het algemeen gebruikt om nog dwingendere maatregelen te verantwoorden. Deze daden van weigering zijn een antwoord op de staatslogica van opsluiting van wie stoort.

OPSLUITING kan betekenen dat men een kind ontruikt aan zijn familie, aan zijn naasten en aan zijn wijk. Voor 'zijn eigen bestwil' wordt het kind dan geplaatst in een opvangtehuis. Opsluiting is eveneens de oplossing die men oplegt aan diegenen die gekwalificeerd worden als 'delinquenten', diegenen die een gevaar betekenen voor de maatschappij. In beide gevallen is de logica dezelfde: controle.

NA DE OPENING VAN DE EPM in Meyzieu (Lyon) in maart 2007 zullen er nog openingen volgen in Porcheville (Parijs), Orvault en Lavaur. Het bouwproject van de EPM is gelanceerd in 2002, in de tijd dat Pierre Bédier, de voormalige burgemeester van Mantes-la-Jolie, de leiding had over de bouw van gevangenis voor het ministerie van Justitie. De EPM in Porcheville wordt gebouwd in een industriële zone die geklasseerd is als SEVESO, dat wil zeggen dat de EPM omringd zal zijn door vervuilde en gevaarlijke fabrieken waar elke bouw van woningen verboden is.

DE ZEVEN EPM's betekenen op termijn 400 nieuwe plaatsen voor minderjarigen, naast de reeds bestaande afdelingen voor minderjarigen. Na de opening van de eerste EPM op 9 maart 2007 verklaarde de huidige minister van Justitie Pascal Clément: "Dit is niet echt

Een bijeenkomst vindt plaats voor de jeugdgevangenis van Porcheville dat een 40-tal personen samenbrengt (vakbondsmensen van de SNPES-PJJ [vakbond van opvoeders en sociaal werkers, sectie van de gerechtelijke jeugdbescherming], CNT en individuen zonder organisatie achter zich) voor een tiental goed uitgeruste flikken die hun gezicht filmen.

EIND MEI 2007

In Porcheville verschijnen enkele tags tegen de jeugdgevangenis, waaronder enkelen op het stadhuis.

15 JUNI 2007, TAGS OP DE SCHOLEN VAN LAVAU TEGEN DE NIEUWE JEUGDGEVANGENIS.

Verschiede scholen in Lavaur (Tarn) worden drie dagen na de opening van de eerste jeugdgevangenis (EPM) bespoten met het opschrift 'scholen dicht, gevangenis open'. Het stadhuis van deze kleine gemeente - waarvan ook een auto getagd werd - en de scholen dienen klacht in. De politie opent een onderzoek. Het personeel van de lagere en secundaire scholen ontdekken donderdagochtend dat de sloten van de deuren met mastiek [harslijm] verstopt zijn. In de school van het Centrum blokkeerde een hang-

een repressieve gevangenis, maar een resocialiseringsgevangenis.” Pierre Bédier stelde in een lokale krant in oktober 2004: *“In een klassieke gevangenis is er één begeleider voor drie gevangenen. In deze centra zullen er drie begeleiders (cipiers en opvoeders) zijn voor één gevangene.”* Achter deze uitspraken schuilt de gevangenisrealiteit: affectieve breuk met je naasten, isolatie, ellendige levensomstandigheden, lijden dat verantwoord wordt als wraak van de Staat, verbanning uit de samenleving.

GEVANGENISSEN VERSCHILLEN van andere gesloten instellingen zoals de CEF [gesloten opvoedingscentra]. In de gevangenis worden gevangenen niet alleen beschouwd als individuen die ‘op het rechte pad gebracht moeten worden’ door disciplinaire methodes maar als gevaarlijke mensen die moeten afgezonderd worden van de rest van de samenleving. De EPM’s zijn een nieuwe stap in de behandeling die de Staat voorziet voor diegenen die zich niet laten onderwerpen doordat het mogelijk wordt hen op te sluiten vanaf 13 jaar. De humanitaire bijstellingen of de invoering van ‘rechten’ in de gevangenis veranderen niets aan het feit dat gevangenen tussen vier muren opgesloten zitten.

DE WET TER VOORKOMING VAN DELINQUENTIE die recentelijk gestemd werd, bevestigt en intensifieert de controle en opsluiting. Deze complexe wet systematiseert de reeds bestaande middelen. Het idee is om in één tekst rondom de strafwet een geheel van maatregelen samen te brengen die toelaten sneller en zekerder te straffen. Alsmar meer gedragingen worden misdrijven; misdrijven worden misdaden en de straffen worden langer. Minderjarigen worden meer en meer geoordeeld en veroordeeld als volwassenen. Deze wet laat eveneens toe de controle en fichering te optimaliseren door een net te weven rondom delen van de bevolking die als ‘gevaarlijk’ bestempeld worden en door ‘risicoprofielen’ op te stellen.

DE MEEST VERSPREIDE KRITIEK op deze wet komt van de sociale werkers (gespecialiseerde opvoeders, sociale assistenten, etc.). Onder het ordewoord ‘tegen verklipping’ draait het er voor hen om hun sociale functie te vrijwaren zonder de notie zelf van preventie in vraag te stellen. Ze stellen ‘verklipping’, de samenwerking tussen politie en gemeentes, voor als één van de nieuwigheden terwijl deze praktijk al sinds lang bestaat. De sociale werkers proberen hun statuut van ‘grote broer’, van ‘garantie van toegang tot sociale rechten’, van ‘humanitaire dekking’ te verdedigen. In de praktijk hebben zij de macht om familiale uitkeringen al dan niet stop te zetten, ze stellen rotte jobs voor, ze houden jongeren bezig door hen afstompende of vervelende beroepsopleidingen op te dringen, ze leren de gewinning aan economische uitbuiting aan. Hun functie hangt af van de Staat en is min of meer direct een deeltje van het controlenet dat zich uitspant vanaf de school, soms tot aan de gevangenis. Van disciplinaire pestmaatregelen via sociale assistenten tot schoolpsychologen: een schooldossier wordt al snel een strafblad. Voor de Staat gaat het erom te controleren, te temmen, de ‘potentieel gevaarlijke elementen’ te dressereren. In deze logica zijn de sociale werkers één van de integratieketens van deze wereld.

DEZE INTEGRATIE WEIGEREN, woede hebben en uiten, betekent vaak in de ‘delinquentie belanden’. Overlevingsdaden tegenover een wereld van uitbuiting, van geknutsel om uit de dagelijkse materiële of affectieve ellende te geraken tot collectieve vormen van revolte zoals de rellen in november 2005: delinquentie is voor alles een categorie van de Staat die haar toelaat om haar repressieve organen te versterken en haar macht te verantwoorden.

[Vertaald uit *Cette Semaine*, nummer 94, november 2007]

slot de toegang naar de instelling, maar het slot werd snel verwijderd. *“Ik ben geschandaliseerd door zo’n feiten, want die individuen respecteren niets meer. Mijn lycée is een publiek goed dat onderhouden wordt door de belastingbetalers (...) Er zijn andere manieren om te laten zien dat je niet akkoord bent”,* verklaarde Geneviève Bonnassieux aan de AFP. Zij is de directrice van het lycée Las Cazes dat 635 leerlingen telt. *“We moeten aan de feiten geen uitzonderlijk belang hechten. De mensen, waarvan we niet weten of het jongeren of volwassenen zijn, hebben door militantisme een stomiteit begaan”,* aldus

Jean Paul Jacquin, directeur van het Clauzades college. Sinds de aankondiging van de opening van de jeugdgevangenis in Tarn werden verschillende betogingen georganiseerd die zich tegen het project verzetten. De jeugdgevangenis van Lavaur is de eerste van zeven gevangenis van dit type die gecreëerd werden door de wet van de programmatie van justitie van 9 september 2002 en zullen ten laatste in 2008 jongeren onthalen. Een tiental jongeren die opgesloten waren in de gevangenis van Seysses, nabij Toulouse, werden maandag naar deze jeugdgevangenis overgeplaatst. Een andere groep moest maan-

dag door een twintigtal opvoeders onthaald worden, maar die gingen drie dagen in staking deze week om meer financiële middelen te verkrijgen.

MAANDAG 18 JUNI 2007, OPSTAND IN MEYZIEU

Op maandag 18 juni 2007 na het eten weigeren vier jongeren terug te keren naar hun cellen in de nieuwe jeugdgevangenis van Meyzieu, die net geopend werd in de banlieue van Lyon. Ze worden manu militari naar hun cellen gevoerd, waarop ze alle vier hun cel verwoesten. De muurwanden en de pleister worden kapotgetrokken. Stukken afgebroken wand worden naar de opvoeder van de gerechtelijke jeugdbescherming (PJJ) en naar de cipiers gegooid. Een communiqué van de regionale tak Rhône-Alpes/Auvergne van de UGSP-CGT, één van de voornaamste cipiersvakbonden vermeld ‘belangrijke materiële schade ondanks de interventie van de bewakers die versterking boden’. Ze stellen dat de leefeenheid buiten gebruik is. Voor de eerste keer in Frankrijk intervenueerde de ERS [gebivakeerde zwaar bewapende cipiers] in een jeugdgevangenis. De vier jongeren werden onmiddellijk berecht (voor de wet werd veranderd was dit snelrecht gereserveerd voor mensen boven de 18 jaar). Ze werden elk veroordeeld tot 7 maanden bijkomende gevangenisstraf.

DONDERDAG 5 JULI 2007, TWEE BRAND-BOMMEN IN CHAUCONIN

In de nacht van 4 op 5 juli verwoest een brandbom de kraankabine van de bouwwerf van de toekomstige jeugdgevangenis van Chauconin-Neufmontiers gedeeltelijk. Een gelijkaardig systeem, dat niet werkte, werd donderdagochtend teruggevonden in de kabine van een andere bouwwerf. De zelfgemaakte bommen bestonden uit een vertragsmechanisme en benzine.

ZATERDAG 7 EN ZONDAG 8 JULI 2007, INCIDENTEN IN LAVAUR

Een gevangene van de jeugdgevangenis van Lavaur bedreigt een cipier met een glasstuk. Een groep gevangenen weigert naar hun cellen terug te keren. *“In de twee gevallen kon het personeel de situatie herstellen en een jongere werd overgeplaatst naar een andere gevangenis”* verduidelijkt cipier Roland Maffre van de UFAP [autonome cipiersvakbond]. *“Opvoeders en bewakers worden in Lavaur sinds een week geconfronteerd met provocaties en bedreigingen door een kleine groep aanstichters die hun plaats niet hebben in een instelling die de reïntegratie door de dialoog bevoorrecht”* aldus de cipier.

[Naar het Dossier d’information *En finir avec les Établissements Pénitentiaires pour Mineurs*, oktober 2007. Te verkrijgen bij : enfiniraveclesep@no-log.org. Dit dossier bevat tevens een lijst van alle bedrijven, architecten, ingenieurs,... die meewerken aan de bouw van de jeugdgevangenis.]

BERICHTEN UIT SPANJE

17/11 - In verschillende Spaanse steden vinden betogingen plaats in herinnering aan Carlos, een kameraad die vermoord werd door fascistten. Na de moord vonden al verschillende betogingen en rellen plaats. Verschillende banken en overheidsinstellingen werden aangevallen, containers werden in brand gestoken en er waren confrontaties met de flikken. In Granada, Madrid, Sevilla, Tarragona en Barcelona werden verschillende mensen aangehouden. In Almeria eist de openbare aanklager 3 jaar gevangenisstraf tegen de kameraad Paco, die deelnam aan de woelige betoging.

21/12 - In Barcelona wordt een vijftiental afvalcontainers in brand gestoken in solidariteit met de hongerstakingende gevangenen in Italië en de 4F-gevangenen.

22/12 - In Barcelona vindt een solidariteitsbetoging plaats in het centrum. Er worden spandoeken opgehangen op de plaats waar ze gearresteerd werden en graffiti's gespoten.

31/12 - Twaalf gevangenen die een verlofopas gekregen hadden voor de oudejaarsperiode keren niet terug naar de gevangenis van A Lama en zijn tot nader order voortvluchtig.

31/12 - In Madrid vindt een betoging tegen alle gevangenen plaats aan het CIES [gesloten asielcentrum] en de jeugdgevangenis. In Mallorca vindt een samenkomst plaats aan de gevangenis. In Barcelona wordt betoogd aan de vrouwengevangenis en aan het gesloten asielcentrum.

31/12 - In Madrid, in de wijk Salamanca, worden containers in brand gestoken en graffiti's gespoten in herinnering aan Xosé Tarrio en tegen alle gevangenen. Xosé Tarrio, na jarenlang gevochten te hebben tegen de gevangenis, overleed drie jaar geleden.

JOAQUIN OPNIEUW IN ISOLATIE

JOAQUIN GARCÈS VILLACAMPA is een anarchistische kameraad die sinds september 2003 terug in de gevangenis zit. Hij werd opgepakt en veroordeeld samen met vier anderen voor een aantal sabotages en aanvallen. Joaquin was toen nog maar net vrij en heeft al vele jaren opgesloten gezeten in de gevangenis.

Eind december werd zijn isolatieregime, FIES 1 - tweede graad, teruggeschroefd naar FIES 1 - eerste graad, wat zijn situatie alleen nog maar verergerd. Joaquin vertelde dat hij, toen hij zijn spullen bijeen moest pakken om de isolatiecel gebracht te worden, eiste dat ze hem de motieven voor deze regimeverandering meedeelden. Ze zeiden hem echter niets waarop hij weigerde zijn cel te verlaten. De direc-

tie opende een disciplinair onderzoek tegen hem. Joaquin verdenkt de directie ervan dat ze hem snel willen overplaatsen. In dat geval zal zijn kwetsbare gezondheid er zeker onder lijden. Hij zou net geopereerd worden aan een hernia; een zware overplaatsingsreis zou die hernia alleen nog maar versterken. Joaquin zit momenteel opgesloten in de gevangenis van Castellon.

[Op basis van informatie verschenen op www.klinamen.org, 1 januari 2008]

PROCES TEGEN '4F' IN BARCELONA

VAN 7 TOT 11 JANUARI 2008 vond het proces plaats tegen Alex, Juan, Rodrigo en zes andere aangeklaagden. De drie worden beschuldigd van het verwonden van een politieagent (die net uit coma is) tijdens een politie-interventie rond een kraakpand in Barcelona. Ze werden sinds 4 februari 2006 in voorlopige hechtenis vastgehouden. De openbare aanklager vraagt 11 jaar gevangenisstraf en 520.000 euro boete voor Juan, Alex en Rodrigo en tussen 2 en 4 jaar voor de zes andere beschuldigten (vier personen werden gearresteerd toen ze het kraakpand verlieten, twee anderen bevonden zich in het ziekenhuis na een fietsongeluk en werden gearresteerd op basis van hun uiterlijk). Alex, Juan en Rodrigo werden gefolterd tijdens de politieverhoren. Bewijzen verdwenen en worden genegeerd, politieverklaringen werden veranderd, ooggetuigen werden bedreigd door de rechter.

De drie hebben een rechtszaak aangespand wegens folter vanwege politieagenten. Die zaak werd intussen gesepondeerd. De rechter oordeelde dat *"het feit dat ze in staat van beschuldiging zijn voor een ernstig delict [de klacht] compleet ongeloofwaardig maakt"*. De uitspraak volgt de komende weken. In afwachting werden Alex en Juan voorwaardelijk vrijgelaten, Rodrigo blijft in de gevangenis.

Jammer genoeg blinkt de solidariteitscampagne erg uit in het reproduceren van de categorieën van de vijand zoals schuld en onschuld. De campagne lijkt als argument tegen de repressie en de opsluiting van de kameraden alleen maar te kunnen inbrengen dat ze 'slachtoffers' zijn van 'valse' beschuldigingen. Daardoor schiet er maar weinig ruimte over voor offensieve solidariteit tegen deze politionele montage en blijft het perspectief van een uitbreiding van de strijd als antwoord op deze juridische agressie dode letter.

[Op basis van informatie verschenen op www.karcelona.revolt.org]

HET CONCENTRATIEKAMP VAN MURCIA

Overbevolkt zoals tijdens de slechtste periodes van het franquisme. Drie mensen in een cel die voorzien is voor één persoon. Gevangenis zonder verwarming. Collectieve douches: vijftien kraantjes voor 230 mensen van één afdeling en voor 160 van een andere afdeling.

De meest gedwongen promiscuïteit tussen mensen die afkomstig zijn uit verschillende culturen. Het lumpen dat deze rotte kapitalistische maatschappij voortbrengt. De meerderheid zit er voor 'delicten' in verband met drugs, mensen die geen slachtoffers gemaakt hebben maar daarom niet minder hard gestraft worden. Een groot deel voor delicten tegen vrouwen: vroeger zouden die gemarginaliseerd worden binnen de marginaliteit zelf; vandaag is het maar gewoon en de cipiers bedienen er zich van om hun werk te doen. Gevangenen die de celdeuren opendoen en die van andere gevangenen op slot doen. Anderen zijn dieven, overvallers, onteigenaars, politicien,... Duidelijk een minderheid en het zijn zij wiens waardigheid het moeilijkst te breken is – wat het belangrijkste doel van de gevangenis is, naast mensen in kooien vast te houden en elke libertaire geest te doden.

Twee jaar geleden hebben ze een Afrikaanse kameraad doodgeslagen. De cipiers verschenen onlangs voor de rechtbank. Ze stelden zichzelf voor als slachtoffers, niet als beulen. Ze zeiden dat hun werk erg zwaar was, dat, ondanks de feiten, deze aanklacht hen in een slecht daglicht stelde en hen deprimeerde waardoor ze familiale problemen en problemen op het werk hadden... Deze stelling werd ondersteund door de lokale fascistische pers en op de televisie. Resultaat: de beulen werden vrijgesproken; de dienaars van het kapitaal hebben alleen maar hun werk gedaan.

Afranselingen zijn vrij gewoon. De meeste problemen worden opgelost met geweld en repressie. Mercedes Gallizo is hier onlangs geweest om met haar bodyguards een toertje te doen. Zoals een Himmler op z'n gronden.

De Spaanse vlaggen glimmen op de epauletten en de sleutelhangers van de meeste cipiers, ook al is dat niet reglementair... Ze zwemmen in hun nationalistische en racistische militantie.

Overall fysiek en mentaal zieken. Of ze worden niet behandeld, of ze worden erg slecht verzorgd zelfs wanneer de dokters 'doen wat ze kunnen'. Ze collaboreren met de dagelijkse wreedheden en onrechtvaardigheden.

Dit is niet meer dan het tipje van de sluier over de realiteit in dit concentratie- en uitroeiingskamp. Een zoveelste vergeetput van de minister van Binnenlandse zaken, waar de slachtoffers van de corrupte rechterlijke macht en van het rotte systeem zich ophopen.

Hier binnen kunnen we maar amper strijden, we kunnen ons alleen maar Verzetten. Het is buiten dat het gevecht moet geleverd worden zodat de repressie die menselijke wezens tot afval maakt kan verminderd en geremd worden.

LATEN WE HET SYSTEEM SABOTEREN EN
VERNIETIGEN!
ANARCHIE IS VRIJHEID, DE REST ZIJN
VORMEN VAN SLAVERNIJ!

El Sarrio

[Deze tekst werd opgestuurd naar een Anarchist Black Cross groep in Spanje. De gevangene die het geschreven heeft, wenst anoniem te blijven. Reacties op de tekst kunnen opgestuurd worden naar cnam@nodo50.org]

YUMA OVERGEPLAATST

Hamed Hamed Belaid, 'Yuma', werd overgeplaatst naar de gevangenis van Teixeira. Tijdens die overplaatsing is hij de weinige dingen die hij had (walkman, televisie,...) kwijtgeraakt.

Yuma werd een tijdje geleden afgeslagen door de bewakers en vertoonde verwondingen over heel het lichaam (zie Uitbraak n°10, november 2007). Nu hij goed gerecupereerd is, is het heel waarschijnlijk dat dat de reden is voor zijn verplaatsing en dat zijn weinige bezittingen werden vernield.

NIEUWS UIT SOTO DEL REAL

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft het parket gevraagd om drie gevangenen (Tapia, Urberuaga en iemand wiens naam niet bekend is) uit de Madrileense gevangenis Soto del Real te vervolgen voor 'terroristische druk en bedreiging'. Ze hebben Mercedes Gallizo, de directrice van de Penitentiaire Instellingen, beledigd door haar moordenares en schuldig aan de verspreiding van gevangenen te noemen. Dit gebeurde op 21 december 2008, toen de bazin van de gevangenis een kerstvoorstelling bijwoonde in Soto del Real.

Tapia en Urberuaga werden op 4 december uitgeleverd door Frankrijk. Hoewel ze onder het FIES-regime vallen, hadden ze toelating gekregen om het toneelstuk bij te wonen omdat ze nog geen incidenten veroorzaakt hadden in Soto del Real.

Uit de spiksplinternieuwe hoogbeveiligde gevangenis Puerto III in Spanje kwamen ettelijke maanden na de officiële opening ervan (op 7 juni 2007) reeds de eerste klachten naar buiten. Verschillende FIES gevangenen, opgesloten in de isolatiemodule van Puerto III, zijn de strijd aangegaan tegen de wraakroepende omstandigheden daar. Dit, en de hongerstaking in Italië – met de solidariteitsacties van gevangenen elders (Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado, Rafael Martinez Zea, Marco Camenisch, ...), is de context van deze brief van Antonio Rubiales Puerto vanuit Puerto III.

OPEN BRIEF VANUIT HET UITROEIINGKAMP VAN PUERTO III.

**concreter: vanuit de EXTREME
ISOLATIE-module, vanuit de rotte,
irrationele, immorele en frauduleuze
buik van het mechanische beest waar ik
me bevind.**

In deze isolatiemodule zijn er tien gangen. Vijf van hen zijn gemaakt om gevangenen onder te brengen van eerste graad, van het type 91.3 van het Penitentiair Reglement (RP). Het gaat vooral om personen die opkomen voor hun waardigheid, die zich niet – NOOIT – laten temmen en veranderen in ‘gehoorzame geïnterneerden’; het is daarom dat ze zich in deze leefomstandigheid, of beter, overlevingssituatie, bevinden. Ikzelf ben geclassificeerd als eerste graad en binnen de FIES 1 Control Directo, uiteraard onder het geciteerde artikel 91.3 RP. Wij zijn degenen die niemand wil in ‘zijn gevangenis’ om onze straf uit te zitten (vernietigers en vermalers van de geest, en bijna altijd ook van lichamen en levens). Daarom blijven wij niet lang in dezelfde gevangenis. Zij sturen ons van hier naar daar, en daar waar ze ons houden zitten we in de meest verborgen plaatsen van de gevangenis van dienst, daar waar de mishandelingen, de fysieke en psychologische slagen zonder reden en in complete straffeloosheid kunnen toegebracht worden. Want daar waar de slagen worden gegeven, en je daarna in een kruisgeboeid wordt op het koude geraamte van een bed, zal het altijd geluidsdicht zijn. Niemand zal het gejammer en gekerm horen bij het voelen van het kraken van je ribben. Van al wat in deze lugubere oorden gebeurt, zal de grote meerderheid van de stervelingen nooit iets te weten komen. De straffeloosheid is steeds van kracht en met de medeplichtigheid van de rechters van penitentiair toezicht wordt een ondoordringbaar netwerk

gevormd dat alles bedekt met een simpel stereotiep formulier, dat het gebruik van geweld toelaat op basis van wat zij bij wijze van dekmantel subtiel benoemen als DWINGENDE MAATREGELEN of NOODZAKELIJK GEBRUIK van... OM TE VERMIJDEN DAT DE GEDETINEERDE ZICHZELF OF ANDEREN SCHADE TOEBRENGT. Maar hebben zij dan helemaal geen schaamtegevoel!!

De gevangenen onder 91.3 RP kunnen met maximum twee samen op de wandeling (wat niet wegneemt dat ze je door de bestaande legale leemte alleen laten luchten... hetgeen meer dan normaal het geval is). In feite, hier in Puerto III, hielden ze diegenen die zoals ik FIES 1 CD zijn (en de Baskische politieke gevangenen) zolang er plaats was in verschillende gangen, ieder van ons bevond zich in een gang van vier cellen (totaal alleen). De binnenplaats waar ze ons uitlaten, meet 18 passen in de lengte en 9 passen in de breedte; beton overal waar je kijkt. Behalve een venster waar de centrale gang van de module kruist en op de achtergrond je de binnenplaats ziet van zij die een opleiding hebben gevolgd (door dezelfde achterbakse geest), gecreëerd voor gevangenen die ‘iets flexibeler’ zijn (de art 91.2 RP). De binnenplaats die je met veel moeite ziet recht tegenover de jouwe is even nauw maar van zo’n 25 meter of passen in lengte, ik weet het niet, een tiental meter meer dan de piepkleine, minuscule en belachelijke koer waar ze mij buiten laten.

De drie gangen van de eerste fase (art. 91.3) zijn op dit moment bezet door drie gevangenen in die hoedanigheid; op iedere gang 3 gevangenen. De twee overblijvende lijkt men te gebruiken voor de gesanctioneerden van de tweede graad. (Ik heb het over de korte gang met elk 4 cellen). Van de lange gangen (art. 91.2 RP), 10 cellen per gang, waarvan de binnenplaatsen veel groter zijn dan de onze, zijn er vier bezet door gevangenen van ETA. In sommige ervan zitten slechts twee gevangenen van ETA en in andere zitten drie ETA-gevangenen.

Maar ik zeg er wel onmiddellijk bij dat deze kameraden gevangenen zich in levensomstandigheden bevinden die ‘theoretisch’ (en zo zou het moeten zijn, ik zeg niet dat het zo is) flexibeler zijn door het simpele feit dat ze onder art. 91.2 RP vallen. De gevangenen onder art. 91.2 RP hebben vier uren wandeling per dag, zouden met vijf personen samen naar buiten kunnen en in een nog grotere groep de geprogrammeerde activiteiten uitoefenen. Geen van deze zaken (van het Penitentiair Reglement) wordt toegepast, en ik herhaal het zodat absoluut duidelijk wordt dat de gevangenisdirectie met het penitentiair reglement zijn gat veegt en om te zien of ze nu plots de realisatie ervan toch aan de orde zullen stellen. De activiteiten die ze volgens het PR zouden moeten realiseren zijn zaken zoals culturele, sportieve, recreatieve of vormende, arbeids- en beroepsactiviteiten. Ik herhaal dat niets van dit alles gerealiseerd wordt. Evenmin bij de kameraden van 91.2 RP worden ze gerealiseerd omdat “het centrum ze niet programmeert”.

Allen, gegeven dat we ons in dezelfde levensomstandigheden bevinden, wanneer we op de binnenplaats zijn en de hemel willen zien, worden we gedwarsboomd door stalen latten die heel de binnenplaats afdekken zodat je de hemel enkel door tralies kan zien. Die latten bevinden zich op enkele balken, zoals de rails van een trein, gesoldeerd en stevig bevestigd (ik weet niet met welk doel). Het blijkt één of ander type van psychologische folter te zijn. Wanneer je zou dromen...zelfs met de tralies...de balken hangen op zo’n 8-9 meter van de grond; daar geraken is gewoon onmogelijk. Klimmen, één of andere hulp gebruiken, etc., het is letterlijk onmogelijk, er rekening meehoudend dat de muren volledig egaal zijn (betonnen platen). Ook met de hulp van een kameraad zou het nog een droom zijn, men komt dan nog niet aan de helft van de hoogte van de stalen latten die een vrij zicht op de hemel beletten.

Persoonlijk heb ik weinig omgang met de bewakers, ik ben sinds 6 november

in staking, op een passieve manier, door te weigeren nog naar de binnenplaats te gaan. Dat zou zo zijn tot ze de deur openden van de binnenplaats die toegang geeft tot een kleine zaal die iedere gang van de module heeft (er staat enkel een tafel en enkele plastic stoelen).

We hebben bereikt dat beide deuren open blijven tot het einde van de wandeling en we kunnen blijven waar we willen, op de binnenplaats of in de zaal. Daardoor en door tekenen dat ze begonnen zijn met de bouw van een gymzaal (dat zeiden ze), werd er besloten de staking stop te zetten (ik denk dat velen van de FIES 1 CD geen idee hadden van wat we eigenlijk wilden met die staking). Ikzelf heb, voor mijn eigen rekening en in solidariteit met de Italiaanse gevangenen in hongerstaking in Italië om de afschaffing van de levenslange gevangenisstraf te bereiken, beslist om er mee door te gaan. Ik ben te lui of te 'zwak' om een hongerstaking te houden, dus wat ik doe is me solidariseren door middel van een 'txapeo' (wandelstaking) voor onbepaalde tijd, en tegelijkertijd boycot ik het strikte dagschema van de bewakers door niet uit mijn kerker (van zo'n 2,5 m breed op 5 meter lang) te komen. Naast de solidariteit met de Italiaanse kameraden, hoop ik me ook te solidariseren met 'Musta' Gabriel Pombo Da Silva, met de kameraad Rafael Martinez Zea (die recent werd geopereerd voor 2 tumours en gekloot wordt met chemotherapie), en met alle kameraden tegen het systeem, anarchisten en sociale rebellen die ieder op hun manier vechten voor een betere wereld. Als ieder van ons zijn zandkorrel bijdraagt, krijgen we al gauw een grote berg om op het gevestigde systeem te storten en hen te verblinden tot ze nutteloos zijn... nuttelozer dan ze nu al zijn.

Ik, de 'Plaag van Sevilla', Antonio Rubiales Puerto, heb geen angst voor de represailles van de één of de andere bewaker, want zonder het te beseffen zijn sommigen niet meer dan de voorlaatste schakel in de keten...en, per slot van rekening, met heel hun vette salaris voor het leven en hun gestreken uniform, zijn zij niet meer dan ik, en ik niet meer dan hen. Zonder gevangenen zouden er geen gevangenen zijn, zonder gevangenen zouden veel van hen werkloos zijn. Werklozen zouden geen partner hebben, noch kinderen, zoals ik er evenmin heb. Misschien denken ze wel zoals ik (dat ze denken zoals ik wil nog

niet zeggen dat het personen zijn zoals ik); maar dat niemand zijn rol vergeet (zij zijn niet meer dan ik, maar zijn minder zonder mij). Ik herhaal dat als er geen gevangenen waren er geen gevangenen zouden zijn en zonder gevangenen zou er niemand zijn om te worden bewaakt.

Salud en vrijheid voor alle kameraden waar ze ook zijn. Ah! Ik laat je niet in de vergetelheid: een stevige libertaire omhelzing aan Roberto Catrino, gevangene buiten Spanje, ik weet niet precies waar. *[Roberto zat in een Nederlandse gevangenis en keerde een tijd geleden na een verlof niet meer terug, nvdv.]*

Libertaire omhelzingen,

Antonio Rubiales Puerto

Puerto III (module 15) 4/12/2007

JOSIN IS DOOD

Op 21 november 2007 stierf Josín (Jose Manuel Ferreira Quintas) in zijn cel in de gevangenis van Villabona (Asturias), waar hij een nauwelijks een maand eerder opnieuw was opgesloten. De resultaten van de autopsie kennen we niet maar we weten dat hij sinds een tijdje zwaar depressief was. We denken dat hij heeft besloten om deze klotewereld te verlaten. Hij profiteerde van twee jaren 'vrijheid' in een veel grotere gevangenis dan die dat hij gewoon was. Zoals vele andere kameraden die ons ook verlieten, vond hij evenmin wat hij zocht buiten de muren. Het blijft vreemd om te beseffen dat we hem niet meer zullen zien. Het valt ons zwaar dat we nu moeten aanvaarden dat een persoon zoals Josín, met alle kracht die uit zijn woorden straalde en de strijdvaardigheid die we van hem leerden kennen in de gevangenis, nu niet meer bij ons is. De gevangenis doodt niet alleen, ze is ook enorm meedogenloos. Moge de aarde je licht zijn Josin!

Broeder lichaam je bent vluchtig
Toevallig, kortstondig, ogenblikkelijk
na een zucht zal je bewegingsloos eindigen
en ik die normaal het leven ben
ik zal je beendertjes blijven omarmen
onmogelijk om ziel te zijn zonder je binnenste

- Mario Benedetti

...Voor Josín... voor altijd

ER ZIJN VELE MANIEREN om solidariteit te betuigen met kameraden die door de Staat gecriminaliseerd worden, die telkens een directe uiting zijn van de wijze waarop je interveniëert in de sociale botsing in het algemeen.

Er zijn diegenen die solidariteit zien als sociaal dienstbetoon aan die of die kameraad. Ze sturen geld en kleren naar de gevangenis, gaan op bezoek enzovoort. Dit is puur humanitaire solidariteit die zichzelf ook vertaalt in de oprichting van verdedigingscomités en hun campagnes die gericht zijn op het beïnvloeden van de publieke opinie.

Dan zijn er diegenen die solidariteit als een strikt politieke aangelegenheid beschouwen. Ze spelen met het maken van een hoop 'onderscheiden' die erop gericht zijn het beeld van hun eigen activiteit niet te compromitteren. Uit opportuniteitsredenen verdedigen en tonen ze solidariteit met diegenen die verklaren dat ze onschuldig zijn en niet met diegenen die de verantwoordelijkheid voor hun acties opeisen.

Nog anderen bregen onmiddellijk pamfletten en posters uit in formele solidariteit met de gearresteerde kameraad of kameraden – als ze zien dat er in termen van politieke propaganda iets te winnen valt. Ze tonen hun solidariteit met woorden, terwijl er in de praktijk niets van te bespeuren is.

Dan heb je nog solidariteit in de ideologische context. Dit is het geval voor de marxist-leninisten in hun versie van revolutionaire strijdende partij. Ze zijn solidair met diegenen die gelijkaardige posities hebben en houden afstand van diegenen die hun politiek-strategische lijn niet delen of erkennen. Vaak gebruiken ze censuur en ostracisme tegen diegenen die ze lastig vinden.

Wat bedoelen we dan met revolutionaire solidariteit?

Het eerste aspect is solidariteit zien als een uitbreiding van de opstandige sociale praktijk die je al hebt binnen de klassenbotsing. Solidariteit als een directe demonstratie van aanvalsacties tegen alle, grote en kleine, structuren van de macht die zich in je eigen omgeving bevinden. Want deze structuren moeten in elk opzicht beschouwd worden als verantwoordelijk voor *alles* wat er in de sociale realiteit gebeurt. En die dus ook verantwoordelijk zijn voor de criminalisering en arrestatie van kameraden, waar ze zich ook bevinden. Het zou kortzichtig zijn om de kwestie van de repressie tegen kameraden te herleiden tot iets dat louter te maken heeft met het legale en politionele apparaat. De criminalisering en arrestatie van kameraden moet in het licht van de gehele sociale strijd gezien worden, juist omdat dit net de haastige instrumenten zijn die door de Staat gebruikt worden om overal radicalisering te ontmoedigen. Hoe groot of klein ook, elke slag van de repressie maakt deel uit van de verhoudingen van de sociale *strijd* die bezig is tegen de structuren van de overheersing.

Het tweede aspect is dat alle revolutionaire kameraden principieel verdedigd moeten worden, wat de aanklachten van de legale en politionele apparaten van de Staat tegen hen ook zijn. In de eerste plaats omdat het erom draait hen uit haar klauwen te rukken; uit de

'gijzelaarspositie' waartoe ze herleid zijn. Daarenboven draait het er ook om de gelegenheid niet uit onze handen te laten glippen om de aanval te verheugen tegen de 'wet' die dient om de uitdrukking van alle machtsrelaties binnen de bestaande orde te reguleren.

Het derde aspect gaat over de weigering de verdedigingslogica te aanvaarden die inherent is aan de grondwet, zoals bijvoorbeeld het probleem van de 'schuld' en 'onschuld' van de betrokken kameraden. We hebben redenen te over om hen sowieso te verdedigen. Niemand kan het politieke opportunisme in het andere geval verantwoorden. We kunnen en mogen onszelf niet zien als advocaten, maar als revolutionaire anarchisten die in oorlog zijn met de gevestigde sociale orde, op alle fronten. We willen deze maatschappij, van onder tot boven, radicaal vernietigen. We zijn niet geïnteresseerd in de gevestigde orde te veroordelen zoals zij met ons doet. Daarom beschouwen wij elk vonnis dat door de kringen van de Staat tegen revolterende proletariërs uitgesproken wordt, en meer nog als het kameraden zijn, als een vonnis tegen onszelf dat met alle middelen die we geschikt achten, gewroken moet worden, naargelang onze beschikbaarheid en persoonlijke voorkeuren.

Het vierde en laatste aspect gaat over onze houding tegenover gearresteerde kameraden. We blijven ons op dezelfde manier verhouden tot hen als toen ze niet in de gevangenis zaten. Dat betekent dat we revolutionaire solidariteit altijd verbinden met een radicale kritiek. We kunnen solidariteit betuigen, en doen dat ook, met gevangen kameraden zonder daarom al hun ideeën te delen. Diegenen die solidariteit betuigen met gevangen kameraden zijn het niet noodzakelijk eens met hun ideeën en visies; en vice versa. We steunen actief alle gevangenen kameraden, maar slechts tot op het punt waar hetgeen we doen voor hen niet in contrast of in tegenstelling komt met onze revolutionaire, opstandige manier van zijn. We hebben alleen maar een relatie tussen rebellerende sociale revolutionairen, geen handelsrelatie van meningen. We offeren niets van onszelf op, net zoals we niet van anderen verwachten dat zij dat doen.

Wij zien solidariteit als een vorm van medeplichtigheid; als iets waar we wederzijds plezier in kunnen scheppen. Op geen manier zou solidariteit een plicht of een offer mogen zijn aan de 'goedheilige zaak'. Het gaat immers over onze zaak, over onszelf.

Daarom is revolutionaire solidariteit van primair belang in de ontwikkeling van je opstandige anarchistische actie; zo krijgt ze haar volle betekenis. Louter materiële steun zouden we geven aan elke vriend die in de gevangenis belandt.

Revolutionaire solidariteit maakt ten volle deel uit van ons bestaan als opstandige anarchisten. In dat opzicht hoort solidariteit dan ook een ononderbroken aandachtspunt te zijn. Simpelweg omdat ze geen onderbreking, maar een voortzetting en uitbreiding betekent van onze andere activiteiten.

Pierleone Porcu

[Verschenen in *Anarchismo*, n°72, mei 1993]